

Lord Luster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET EINDE VAN EEN SCHOONHEIDSKONINGIN

N° 2584

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het einde van een schoonheidskoningin

HOOFDSTUK I

DE SCHOONHEIDSKONINGIN

Een fraaie, zachte herfst was op een mooie, warme zomer gevolgd.

De gezeten inwoners van Londen waren allen van hun buitenplaatsen teruggekeerd en wandelden thans in de parken, de longen van Londen genoemd, waar zij na een drukke dag in hun kantoor, de heerlijke, frisse lucht inademen.

In een der huizen, welke aan het Regentpark grenzen, en wel in de Cromwellstreet, waar de bekende filantroop Lord William Aberdeen woonde, zaten in het vertrek, dat als bibliotheek was ingericht, twee heren met elkaar te praten.

De oudste en slankste der twee was een knap man van donker uiterlijk, met grijze ogen. Hij was van plan die avond uit te gaan, want zijn zwart rokcostuum en witte das lagen gereed.

Met de handen in de zakken en een sigaret tussen de lippen keek hij in de

met bloemen overladen tuin.

Hij had zich verdiept in beelden uit het verleden en zijn geestesoog ziet opnieuw de gevaren en vermoedenissen, waaraan hij op zijn laatste twee reizen is blootgesteld geweest. Hij is nu pas in het voorjaar uit Afrika teruggekeerd en was daarvoor geruime tijd in Amerika en India.

Uit dit alles valt op te maken, dat de heer des huizes een bereisd man is, hetgeen ook het Aardrijkskundige Genootschap, waarvan hij lid is, zou kunnen bevestigen. Maar al is Lord William Aberdeen een bereisd man, zijn alter ego is dat niet minder.

Die alter ego is niemand anders dan Lord Edward Lister alias John Raffles. Reeds jaren lang verschuilt de gentleman-inbreker zich achter deze adellijke naam, waarop hij overigens alle recht heeft.

Niemand weet dat, behalve zijn chauffeur.

feur James Henderson en de blonde, jongeman, die zich op dit oogenblik in de kamer bevindt. Deze jongeman is Charles Brand, zijn vriend en secretaris.

Wanneer men zou vragen hoe het mogelijk is, dat de gentleman-inbreker, die toch reeds jaren lang, niet alleen Londen, maar bijna alle grote steden van de oude en nieuwe wereld, onveilig maakt, zich blijvend onvindbaar kan maken, alleen door een andere naam te voeren, dan moeten wij hieraan onmiddellijk toevoegen, dat de meester-dief daarvoor nog andere hulpmiddelen ten dienste staan.

Een dezer hulpmiddelen is zijn vermomningskunst.

Het is een feit, dat er onder de meer of minder bekwame beambten van Scotland Yard enigen zijn, die beweren, dat zij Lord Lister alias Raffles enige malen hebben gezien, zodat zij in staat zijn een signalement van hem op te geven.

Dit is echter een illusie. Niemand heeft eigenlijk ooit het ware gelaat van Raffles aanschouwd, en wel om de eenvoudige reden, dat diens vermomningskunst zo volmaakt is, dat het hem geen minuut kost, om van zijn gelaat iets geheel anders te maken.

Hij heeft tot zijn beschikking allerlei watertjes, waarvan de samenstelling alleen bij hem bekend is, en waarmee hij in staat is zijn huid geheel te veranderen.

Ofschoon hij zich nog in het bezit van al zijn tanden en kiezen verheugt, ziet men nu eens aan de linkerzijde, dan weer aan de rechterzijde een gouden tand, dan weer is alleen zijn bovenste of onderste gebit gaaf.

Zo zou men door kunnen gaan. Want niet alleen zijn gelaat is een masker, dat hij naar believen voor- of afdoet. Van nature is zijn haar glanzend en zwart, maar hij kan het met zijn hulpmiddeltjes tot blond en krullend, tot sluijk en tot golvend maken. Bovendien beschikt hij over de nodige pruiken.

Raffles bezit talrijke stukken vleeskleurig caoutchouc, waarop, in verschillende kleuren, menselijk haar is geplant. Zelfs in het felle zonlicht is

het verschil met gewoon, natuurlijk haar niet te bespeuren.

Met baarden en knevels gaat het evenzo. Het gebeurt betrekkelijk slechts zelden, dat hij een dergelijke vermomming nodig acht, want zonder gebruik te maken van een pruik, kan hij zijn gelaat en voorkomen reeds een algehele verandering doen ondergaan.

Deze kunst, die zijn vriend Brand ook in zekere mate meester is, omdat hij reeds vele jaren het voorbeeld van Raffles voor ogen heeft gehad, stelt hem dan ook in staat wel twintig maal op één dag een ander voorkomen aan te nemen en dit alles met het verbluffendste gemak.

Maar aan dit alles denkt de Grote Onbekende op het oogenblik niet. Hij staart naar buiten en denkt aan hetgeen pas achter hem ligt. Hij heeft de zomer doorgebracht in het rustige badplaatsje Broadstairs, waar hij geheel uitgerust vandaan gekomen is en nu verlangt hij weer naar nieuwe avonturen.

Terwijl hij zo naar buiten zit te starren, is zijn vriend Charles Brand aan tafel bezig verschillende tijdschriften door te zien.

Plotseling buigt hij zich over een prent, die op de volle grootte van een pagina in The Illustrated London News is afgedrukt. Hij bekijkt deze prent, die het hoofd en de schouders van een jong meisje voorstellen, eerst van nabij en daarna op enige afstand. Dan roept hij uit:

— Dat is inderdaad de mooiste vrouw, die ik ooit heb gezien.

Raffles keek vluchtig naar het portret, dat in het tijdschrift stond en een droevige glimlach vertoonde zich op zijn gelaat.

Raffles verzonk wederom in stil gepeins en Brand zag aan hem, dat zijn gedachten ver van Londen waren. Daarom verdiepte hij zich weer in zijn tijdschrift.

Hij begon het artikel te lezen, dat nadere bijzonderheden omtrent de mooie vrouw behelsde.

Het betrof een wedstrijd, georganiseerd door het Londense tijdschrift, wie wel de schoonste vrouw in Enge-

land was.

Plotseling keek Raffles zijn vriend aan en vroeg terwijl hij een sigaret opstak:

— Hoe heet die dame?

— Miss Evelin Bonn, een toneelspeelster. Waarom vraag je dat?

— Ik moet haar ergens gezien hebben. Geef mij het blad eens aan.

Brand voldeed aan zijn verzoek en Raffles keek enige minuten aandachtig naar het portret.

Het was gedrukt in de bekende blauwzwarte kleur, die op kunstdrukpapier van het bekende tijdschrift uitstekend uitkwam. Het was het portret van Miss Evelin Bonn, een actrice van Oostenrijkse origine.

De jury, die over de verschillende mededingsters naar de prijs, had moeten oordelen, had natuurlijk niet alleen naar het gelaat, maar ook naar de lichaamsvormen gekeken en deze waren naar alle waarschijnlijkheid zeer volmaakt.

Het is zelfs zeer waarschijnlijk, dat haar figuur bij de beoordeling de doorslag had gegeven.

Dit scheen ook Raffles, die door zijn vermomningskunst natuurlijk zeer goed thuis was in de gelaatsleer, te bemerken, want, nadat hij het portret een paar minuten aandachtig had bekeken, zette hij het tijdschrift recht op tegen de wand en wendde zich tot zijn vriend.

— Een eigenaardig gezicht, zei hij, het verraaft geen gunstig karakter. Het kon evengoed het portret zijn van een oplichtster of zo iemand.

Ik begrijp niet, hoe de jury de eerste prijs heeft kunnen toekennen aan een dergelijke vrouw.

— Ja, antwoordde Brand glimlachend dat zou over het algemeen, zeer wenselijk zijn, maar ik vrees, dat op schoonheidswedstrijden daar minder op wordt gelet. Ik geloof stellig, dat Miss Evelin Bonn een slechte kans zou maken, als men minder op uiterlijke schoonheid let, al vind ik dat de aanmerkingen, die je maakt toch wel een tikje overdreven zijn. Ik zie, bij voorbeeld, in het portret volstrekt niet het gelaat van een oplichtster of zo iemand.

Raffles antwoordde hierop niet, maar

begaf zich naar zijn werkkamer en kwam daarna terug met een boek in zijn hand. Het was het bekende werk over gelaatkunde van de beroemde anthropoloog Lavater.

— Om eens even op dat chapiter door te gaan, Charles, zei Raffles, je zegt daar, dat jou dat gelaat niet zo heel erg slecht voorkomt en dat ik in mijn oordeel een beetje overdrijf. Ik blijf echter bij mijn bewering en meen het te kunnen bewijzen. Kijk eens, ging hij voort, terwijl hij het boek opensloeg en er even in bladerde, Lavater geeft in dit boek verschillende regels voor het beoordelen van het menselijk gelaat, maar telkens als hij enige punten heeft behandeld, laat hij er op volgen, dat men toch altijd voorzichtig moet zijn met zijn oordeel, omdat het mogelijk is, dat een gelaat, dat allerlei ongunstige kenmerken heeft, toch toebehoort aan een volkomen achtenswaardig en betrouwbaar persoon.

— Juist, viel Brand hem in de rede, dat meen ik ook gelezen te hebben en dat zou dan ook pleiten voor mijn bewering, dat men dit gelaat toch niet bepaald ongunstig kan noemen.

— Beste Charles, ging Raffles voort, toen zijn vriend zweeg, in de eerste plaats heb ik niet gezegd, dat ik dit gelaat ongunstig vind, ik heb alleen beweerd, dat deze vrouw evengoed een oplichtster zou kunnen zijn als een actrice maar je hebt me niet laten uitspreken, anders had ik aan mijn eerste bewering nog iets toegevoegd en wel deze:

Lavater, die, zoals uit het aangehaalde blijkt, altijd de nodige voorzichtigheid aanbeveelt bij het beoordelen van het menselijk gelaat, is niettemin zeer positief op één bijzonder punt en dat is dit:

Raffles sloeg het boek open op een punt, waar hij zijn wijsvinger tussen gelegd had.

— Lavater zegt het volgende: Moeten wij op alle punten dus de nodige voorzichtigheid bij onze beoordeling betrachten, dit staat vast, dat men steeds zeer op zijn hoede moet zijn voor personen, wier wenkbrauwen op de neuswortel in elkaar zijn gegroeid.

Raffles klapte het boek dicht en zei:

— Kijk nu dat portret nog eens goed aan. Het was het eerste dat mij opviel. De overigens zeer goed gevormde wenkbrauwen vormen als het ware één lijn en ik begrijp niet, dat Miss Evelin Bonn als toneelspeelster er niet zorg voor draagt, dat het gebrek onzichtbaar wordt.

— Ja, dat begrijp ik ook niet, zei Brand. Overigens vind ik toch, dat het wel een aantrekkelijk gelaat is, vind je zelf ook niet, Edward?

— Dat gaat nog al, Charles, meende Raffles. Ik vind het tamelijk onbeduidend. Er zit niet veel karakteristieks in. Dat zal ik je direct laten zien.

Hierop ging Raffles zijn werkkamer weer binnen om het boek weg te bergen.

Het duurde enige tijd voor hij erin geslaagd was het boek weer naar zijn genoegen op te bergen. Het was doodstil in de kamer, het was alsof er niemand vertoefde. Raffles was in zijn kamer voor de spiegel gaan zitten en druk aan de gang gegaan met kleurwatertjes en een blonde pruik.

Plotseling hoorde Brand iemand de kamer binnentreden en een vrouwenstem zeggen:

— Heb ik het genoegen mijnheer Charles Brand voor mij te zien?

Brand keek op en een uitroep van verrassing en verwondering kwam hem over de lippen.

Voor hem stond Miss Evelin Bonn, alsof zij zo uit het tijdschrift was wegelopen.

Onwillekeurig richtte Brand de ogen naar de plek, waar hij het blad het laatst had gezien, maar daar was het niet meer. Raffles had het, toen hij het vertrek verliet, medegenomen en het portret had hem tot model gediend bij zijn arbeid, die niet langer dan vijf minuten had geduurd.

Toen hij voldoende genoten had van de verbazing van zijn vriend, trok hij met één ruk de blonde pruik af. Toen wreef hij met een badhanddoek even over zijn voorhoofd en wangen en was nu weer volkomen Raffles, met zijn energiek, krachtig en mannelijk ge-

laat.

Brand stond nog steeds sprakeloos en met open mond zijn vriend aan te kijken. Zelfs voor hem, die toch waarlijk wel het een en ander van de vermomningskunst van Raffles afwist, was dit staaltje toch wel buitengewoon sterk geweest.

Brand wierp het tijdschrift naar Brand, dat deze handig opving, en zei:

— Zie je nu wel Charles, dat dat gelaat niets kenmerkends heeft? Het heeft me niet de minste moeite gekost het getrouw te imiteren. Ik moest alleen maar denken om die in elkaar gegroei-de wenkbrauwen.

Het is voor mij alweer een bewijs hoe gemakkelijk het is de mensen door gelaatsverandering op een dwaalspoor te brengen.

— Ja, maar zo knap als jij het ook doet, meende Brand in het midden te moeten brengen.

— Bedankt voor het compliment Charles, zei Raffles glimlachend. Ik voel me intussen buitengewoon veilig met dit hulpmiddel altijd bij me.

Apropos, met al die gekheid zouden we haast vergeten, dat het tijd is voor de Windsorclub. Zoals je weet heb ik Lord Turkington beloofd bij hem te komen, na het diner. Ik blijf bij hem logeren, want morgen wil hij mijn oordeel weten over de nieuwe Rolls Royce, die hij gekocht heeft. En omdat ik er ook een van dat fabrikaat heb, wil hij horen hoe ik over de zijne denk. Kleed je nu aan en ga met me mee.

Diezelfde avond bevond Raffles zich bij zijn nieuwe vriend, Lord Richard Turkington, met wie hij zeer intiem was geworden door een avontuur in India.

Nauwelijks had de jongeman hem begroet, of deze toonde hem reeds het portret van Miss Evelin Bonn, dat ook in de dagbladen was opgenomen.

— Dat is de mooiste vrouw, riep Lord Turkington uit, die ik ooit heb gezien. Ik zou graag kennis met haar willen maken.

— Daar zou ik maar niet te veel naar verlangen, zei Raffles. Dergelijke vrouwen kunnen de man, die

zij in hun netten vangen, het leven kosten en ik vind, dat het leven van elke man, zelfs dat van de eenvoudigste werkman, meer waarde heeft dan dat van een vrouw, die door het toeval met grote schoonheid is bedeed.

— Kom, kom, antwoordde Lord Turkington, gij schijnt, sinds gij in India zijt geweest, een vrouwenhater te zijn geworden.

— Geenszins, zei Lord Lister, ik acht en vereer elke vrouw, die een goed karakter heeft. Maar ik veracht degenen, die, alleen omdat zij een schoon uiterlijk hebben, denken, dat de mannen geschapen zijn om schatten voor haar te verdienen, opdat haar schoonheid in geschikte omlijsting geplaatst kan worden. Dergelijke schepsels zijn nutteloos in de wereld.

— Zijt gij een vijand van elke schoonheid? Het schone heeft ook een doel, merkte Lord Turkington aan.

— Ongetwijfeld, antwoordde Raffles, maar niet de schoonheid van de vorm, wel de innerlijke schoonheid.

Ik blijf bij mijn mening, mylord. En daarom waarschuw ik u als oudere vriend. Blijf deze schone vrouw uit de weg, want je zoudt anders je ondergang tegemoet gaan.

— Het is merkwaardig, zei Lord Turkington, reeds een uur lang, sinds ik

het portret heb gezien, zie ik het beeld van deze vrouw onophoudelijk voor mijn ogen. Ik heb reeds een brief geschreven aan het adres van Miss Evelin Bonn, dat in de krant vermeld had gestaan, waarin ik haar vroeg, wanneer mijn bezoek haar aangenaam zou zijn.

— Het is ten slotte ook eigenlijk hetzelfde, op welke wijze men zich voorbereidt op de eeuwigheid, zei Raffles. De ene doet het door spel, de andere door alcohol, een derde door de vrouw, weer anderen door zorgen en arbeid. Het slot is toch altijd hetzelfde. Wij moeten maar bedenken, dat er op een goede dag een eind aan komt.

Het voornaamste voor een mens is, dat hij op zo weinig mogelijk onbeschreven bladen in zijn levensboek heeft terug te zien.

Lord Turkington begon te lachen.

— Sinds gij uit India zijt teruggekeerd, zijt gij een filosoof geworden, mylord.

— Op het ogenblik stel ik het meeste belang in uw nieuwe auto, antwoordde Raffles, een ander onderwerp aanroerend.

— Goed, knikte Lord Turkington, ik zou bijna het doel van uw bezoek vergeten. Kom, laat ons eerst de auto eens gaan bekijken.

HOOFDSTUK II

DE UITDAGING TOT HET DUEL

In het boudoir van een villa, waarvan de tuin grensde aan het Kensington park, lag Miss Evelin Bonn op een met een ijsbeervel bedekte divan, gehuld in een mooie negligé. Zij keek met half gesloten ogen naar een oude man, die voor haar op een tabouret zat en die met halfluide stem de inhoud voorlas van enige brieven, die met de ochtendpost waren gekomen.

Er lag een stapeltje brieven van allerlei formaat en kleur op de vloer naast hem en hij scheen er de enveloppen, waarop een of ander adellijk em-

bleem was gegraveerd, uitgezocht te hebben.

De brief waaraan hij bezig was, was afkomstig van Lord Turkington. De man had reeds het grootste gedeelte van de brief voorgelezen en besloot nu aldus:

Zoals ik u te kennen gaf, mylady, ben ik, ofschoon uw grote schoonheid mij daartoe aanleiding gaf, met de oprechtste gevoelens jegens u vervuld. Niets zou mij liever zijn, dan zo spoedig mogelijk kennis met u te mo-

gen maken. Ik hoop, dat mijn woord als edelman u genoeg vertrouwen in mij zal doen stellen, dat ik in deze niet tevergeefs een beroep op u heb gedaan.

Met mijn ware gevoelens van oprechte hoogachting ben ik van u de onderdanige dienaar

LORD RICHARD TURKINGTON

De oude heer wachtte even en keek de jonge vrouw, die voor hem lag, een paar minuten aan.

— Wie is dat? vroeg de diva eindelijk, terwijl zij geeuwde, en met een ongeduldige beweging de kimono, die van een zeer dunne stof was gemaakt en waaronder haar blanke, welgevormde ledematen zich duidelijk aftekenden, recht trok. Doordat zij een andere houding had aangenomen, was haar ene been daaronder uit te voorschijn gekomen.

— Wie is dat?

— Een der rijkste en voornaamste edellieden van geheel Engeland, antwoordde de oude heer. Ik geloof, dat wij niet nodig hebben, de andere brieven te openen. Lord Turkington weegt op tegen de hele verdere correspondentie. Het is mijns inziens de moeite waard om kennis met hem te maken.

— Goed, schrijf hem dan een toestemmend antwoord, zei Miss Bonn.

— Wanneer wilt u hem ontvangen? vroeg de oude heer.

— Vanavond, zeven uur.

Na dit op een gemelijke toon gezegd te hebben, verwijderde de man zich, waarna Miss Bonn opstond. Zij liet de soepele kimono van zich afglijden en begaf zich, na haar kamenier te hebben gebeld, naar de badkamer, die aan haar boudoir grensde.

Een uur daarna kwam haar auto voor, een prachtige donkerblauwe limousine, met een chauffeur in beige livrei achter het stuurrad. Miss Bonn liet zich elke ochtend een uur in het park rondrijden, om zich op Rotten Row in Hyde Park en in Kensington Park te laten bewonderen, waarna zij zich naar de city liet brengen om daar in Holborn, New Oxfordstreet, Farring-

don Road en andere voorname straten te gaan winkelen. Het was duidelijk, dat Miss Evelin Bonn over ruime geldmiddelen beschikte.

Toen Lord Turkington en Raffles in de namiddag van diezelfde dag van hun autotocht terugkeerden, vond eerstgenoemde een blauwgetinte enveloppe op zijn schrijftafel liggen.

Het was het antwoord van Miss Evelin Bonn, meldende dat zij hem des avonds om zeven uur aan het diner ten hare huize verwachtte.

De jonge edelman las de brief en daar hij een verklaring tegenover zijn nieuwe vriend wilde vermijden, deelde hij deze niets van de inhoud van het schrijven mee. Hij stak de brief in zijn borstzak en ging met Raffles mee om te lunchen in de Windsorclub, waarvan zij beiden lid waren.

Toen zij later afscheid van elkaar namen, vroeg Raffles:

— Zie ik u vanavond nog?

— Wij kunnen elkaar hier weer ontmoeten, als ik na de opera hier terugkom, luidde het antwoord.

Kort daarna ging Lord Lister heen. 's Avonds ging de Grote Onbekende met zijn vriend naar de Windsorclub en ook daar liep thans het gesprek over de schoonheidswedstrijd van The Illustrated London News. Bijna alle leden van de club bleken vurige bewonderaars te zijn van Miss Evelin Bonn.

Alleen Raffles maakte hierop een uitzondering.

Toen Lord Turkington tegen middernacht in de club verscheen, bemerkte Lord Lister aan de bloes op het gelaat van de jongeman en aan diens schitterende ogen, dat deze iets aangenaams moest zijn overkomen.

Hij zou niet lang in onzekerheid blijven.

Geen enkele verliefde kan het geheim, dat hem gelukkig maakt, lang voor zich houden.

Hij moet zijn hart tegen iemand uitstorten.

Voor Lord Turkington was Raffles de vertrouwde, met wie hij zich naar een zijvertrek begaf, waar hij hem vertelde, dat hij de avond had doorge-

bracht in gezelschap van Evelin Bonn en dat zij een diepe, onuitwisbare indruk op hem had gemaakt.

— Ik ben stellig van plan haar een huwelijksvoorstel te doen, aldus eindigde hij zijn verhaal.

Inplaats van te antwoorden haalde zijn vriend een revolver uit zijn zak te voorschijn en toonde hem dit wapen.

— Wat moet ik daarmee doen? vroeg Lord Turkington.

— Dit is mijn antwoord op je vertrouwelijke mededeling, zei Raffles ernstig. Denk daaraan, als je naar aanleiding van deze kennismaking een dergelijk wapen ter hand neemt. Je bevindt je op gevaarlijk terrein.

— Gij zijt een pessimist, antwoordde de jongeman glimlachend. Kom, ik wil de verovering, welke ik hedenavond heb gemaakt, met een glas champagne vieren.

De Grote Onbekende gevoelde echter geen lust een glas champagne mee te drinken, maar verliet het Clubgebouw en ging met Brand naar huis.

Hij gevoelde oprechte vriendschap voor de jonge Lord Turkington en het speet hem, dat deze zich door de bekoorlijkheden van de toneelspeelster had laten verleiden.

Hij wist echter nog niets af van de misdadigheid, die dit schepsel zonder hant bezat, ofschoon hij daarvan reeds bij het beschouwen van haar portret een vermoeden had gehad.

Er waren enige dagen verlopen, toen Raffles op een wandeling een ander lid van de club ontmoette, die naar hem toekwam en hem aansprak met de woorden:

— Hebt gij het laatste nieuwtje al gehoord?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde ontkennend.

De ander vervolgde:

— Lord Heresford en Lord Richard Turkington zijn mededingers geworden. Als ik mij niet vergis, is een duel tussen die twee onvermijdelijk.

— Mededingers? In hoeverre? vroeg Lord Lister.

— Herinnert ge u de bekroonde schoonheidskoningin Miss Evelin Bonn?

Raffles knikte bevestigend. Hij vermoedde een onheil.

— Wel, deze dame heeft de twee heren dagen achtereen bij zich ontvangen. Beiden zweren, dat zij door haar worden bemind.

De twee heren wisselden nog enige woorden, waarna Raffles zich naar Lord Turkington begaf.

— Het is goed, dat gij komt, riep deze hem reeds in de hal toe, ik wilde mijn bediende juist naar u toezenden. Ik heb een secondant nodig.

Raffles floot zacht tussen de tanden.

— Ik heb reeds gehoord van een duel tussen u en Lord Heresford. Denkt gij het niet nog te kunnen vermijden?

— Neen, luidde het besliste antwoord van Lord Turkington, die man veroorloofde zich vandaag een afbrekende kritiek over mij in de club en snoefde er op, de verloofde van Miss Evelin Bonn te zijn.

— En hoe denkt Miss Bonn daarover? vroeg Raffles.

— Zij denkt niet aan een dergelijke verbintenis. De oude Lord Heresford is een gek. Ik heb hem naar aanleiding van zijn uitlating een belediging toegevoegd, die hij met gelijke munt betaalde.

— Een duel is dus onvermijdelijk. Ik verzoek u, ga Lord Heresford opzoeken, om al het nodige met hem te regelen. Ik laat de keus der wapens aan hem over.

Een uur later trad de Grote Onbekende de woning van Lord Heresford binnen en werd door een bediende in de studeerkamer van zijn meester gebracht.

Na een beleefde begroeting zei Raffles:

— Ik veronderstel, dat gij weet, voor welke aangelegenheid ik bij u kom.

— Jawel, antwoordde Lord Heresford, gij zijt een vriend van Lord Turkington en gij wenst van mij te vernemen, wie mijn secondant is, opdat gij het nodige voor het tweegevecht kunt regelen.

Lord Lister boog toestemmend.

— Ik heb, vervolgde Lord Heresford, nog geen keus gedaan. Gij staat mij

daarom zeker toe, dat ik u een paar regels meegeef voor mijn vriend baronet Van den Velde.

Hij ging aan zijn schrijftafel zitten en begon de brief te schrijven.

Op dit ogenblik werd op de deur geklopt en de kamerdienaar van Lord Heresford trad binnen.

Op een zilveren blad bood hij zijn meester een blauw getint couvert aan en de ogen van de oude man straalden van vreugde, toen hij het aannam.

— Wil mij een ogenblik verontschuldigen? vroeg hij aan Raffles.

Hij opende het couvert en nam er een brief uit, benevens een enveloppe voor het antwoord.

Het epistel was nogal lang.

Hierna nam hij schrijfpapier, schreef daarop enige regels, vouwde het papier samen en stak het als antwoord in het meegezonden couvert.

Hij likte de enveloppe dicht en belde de bediende.

Toen deze binnentrad, zei hij:

— Laat Hobson dadelijk op de fiets...

Verder kwam hij niet. Zijn gelaat werd vaalbleek, hij hijgde naar adem en greep naar de leuning van een stoel, om zich staande te houden.

Raffles zag dit en schoot toe om de oude man te ondersteunen. De kamerdienaar kwam hem te hulp en samen legden zij de oude man op de divan.

Raffles stuurde de man weg om hulp te halen en bleef intussen het gelaat van Lord Heresford gade slaan.

Na enkele seconden kwam deze wat

bij en keek met een meewarig lachje naar zijn bezoeker.

— Het spijt... me... dat ik u zoveel... overlast... hakte hij, maar zweeg, toen Raffles een afwerend gebaar maakte.

Daar de Grote Onbekende onder zijn vele andere bekwaamheden ook geruime tijd in de geneeskunde had gestudeerd en zijn graad gehaald, zag hij onmiddellijk in, dat de oude man ernstig ongesteld was geworden.

Hij schrok toen hij het vertrokken gelaat van de oude man bestudeerde en zei, toen de kamerdienaar met de butler terug kwam:

— Gauw, laat onmiddellijk de dichtstbijwonende dokter halen. **Haast u.**

De bediende snelde weg en reeds een paar minuten later stond de dokter van Lord Heresford, die in de buurt woonde, aan diens legerstede.

Een kort onderzoek volgde en toen dit was afgelopen, schudde de dokter het hoofd en zei:

— Hartverlamming. Hij is dood.

Raffles, die het ergste reeds vreesde, was gedurende het onderzoek naar de schrijftafel gegaan en had de brief met het lichtblauwe couvert ongemerkt bij zich gestoken.

Spoedig daarna verliet hij met de dokter de woning.

De brief met het antwoord van Lord Heresford, waarnaar hij eveneens informeerde, was intussen reeds bezorgd, zodat het de Grote Onbekende niet gelukte, daarvan inzage te nemen.

HOOFDSTUK III

EEN ERFGENAME

De opeenvolging van de gebeurtenissen, was zo snel geschied, dat Raffles, toen hij thuis kwam, even kalm moest nadenken, om zijn gedachten te verzamelen.

Hij was natuurlijk ten zeerste getroffen door de dood van Lord Heresford. Weliswaar was hij een oude man, maar het kwam hem voor, dat hij zich

nog in een tamelijk goede gezondheid verheugde. Maar als een hartverlamming intreedt, moet zelfs het sterkste gestel het afleggen.

Het afschuwelijke van die dood was, dat hij deze in verband bracht met het voorgenomen duel. Hij rilde toen hij er aan dacht.

Eindelijk echter scheen zijn denk-

beeld vaster vormen aan te nemen, hij stond uit zijn stoel op en stapte het vertrek een paar maal op en neer.

— Zo aan het ijsberen? hoorde hij een bekende stem zeggen.

Zijn vriend Brand was het vertrek binnengetreten.

— Ja, Charles. Ik ben blij dat je thuis bent gekomen, want ik brand van verlangen om eens met iemand te praten over een kwestie, die op het ogenblik al mijn aandacht in beslag neemt. Luister: Of neen, zei hij, lees eerst deze brief en zeg mij eens wat je daar van denkt.

Hij nam de brief van Lord Heresford uit zijn portefeuille en overhandigde deze aan zijn vriend.

Terwijl Brand las keek hij met gespannen aandacht naar diens gelaat.

Maar hij ontdekte daarop niet de uitdrukking, die hij had verwacht.

— Geef mij de brief maar terug. Ik zie, dat je er niets bijzonders aan ontdekt, zei Raffles.

Zijn vriend keek hem verbaasd aan. Wat bedoelde Raffles met deze vreemde opmerking.

— Luister eens naar mij, zei Lord Lister. Ik zal je de brief voorlezen.

My dear mylord,

Ik ontving vanmiddag van uw notaris het afschrift van uw testament.

Daarom zal ik dan ook mijn gegeven woord gestand doen en geef u vrijheid onze verloving bekend te maken.

Gebruik voor uw antwoord bijgaand couvert, opdat ik bij de vele stukken, die de post bezorgt, uw brief dadelijk herken.

In het vooruitzicht van een genoeglijke avond, ben ik steeds uw

EVELIN BONN.

— Ik weet niet, wat je bedoelt, zei Brand, vindt je iets vreemds in dit schrijven?

De Grote Onbekende borg de brief in zijn portefeuille en zei toen:

— Ja zeker, amice, die brief vertelt mij vreemde dingen. Ik zal je eens ver-

tellen, welke tragedie daaraan verbonden is.

Ik bevond mij twee uur geleden, zo begon hij, als secondant van Lord Turkington bij Lord Heresford.

Deze was juist van plan, een brief aan zijn secondant te schrijven, toen een bediende hem een brief bracht. Hetzelfde schrijven, dat ik je zoëven voorlas.

Hij opende de brief in mijn tegenwoordigheid, schreef een antwoord, dat hij de bediende overhandigde met de woorden: Haast u...

Verder kwam hij niet, want hij was tien minuten later een lijk.

Enkele ogenblikken later was reeds een dokter bij hem. Zijn diagnose luidde: hartverlamming.

Raffles zweeg daarna.

— Ik weet werkelijk niet, zei Brand, wat voor merkwaardigs daarin steekt.

Waarschijnlijk heeft Lord Heresford een beroerte gekregen.

— Wat je daar zegt, hernam Raffles, maar mijn instinct zegt mij, dat de dood van Lord Heresford niet een natuurlijke is, doch dat hier van een misdaad sprake is. Ik denk, dat de zaak zich aldus heeft toegedragen:

Miss Evelin Bonn had enige uren tevoren een afschrift van diens testament gekregen, waarbij hij haar tot zijn erfgename benoemde.

Hier ligt het vermoeden voor de hand, dat de dood geen natuurlijke oorzaak heeft gehad.

Op dit ogenblik trad Gaston, de oude kamerdienaar van Raffles binnen en meldde: Lord Richard Turkington.

Deze trad de kamer binnen en riep:

— Ik kom zo juist van de club en vernam daar de dood van mijn medeminnaar. Hoe heeft zich dat toegedragen? Weet u mij iets naders mede te delen?

— Een hartverlamming, Lord Turkington.

Na een korte pauze vervolgde Raffles:

— Wilt u mij een genoeg doen?

— Natuurlijk, waarmee kan ik u van dienst zijn?

— Ga dadelijk met mij naar Miss Evelin Bonn en stel mij aan haar voor.

— Ik weet weliswaar niet, wat gij met dit verzoek beogt, zei Lord Turkington, maar ik ben gaarne bereid, aan uw verlangen te voldoen.

Enige minuten later stapten de twee heren in de auto van Lord Turkington, die was blijven wachten.

— Wilt gij mij niet mededelen, wat u er toe brengt, mijn aanstaande verloofde te gaan opzoeken? vroeg deze na een pauze.

Raffles antwoordde op ernstige toon:

— Alleen mijn vriendschap voor u. Ik hoop, dat u aan mijn oprechte belangstelling niet twijfelt.

Inplaats van te antwoorden, drukte Lord Turkington zijn hand.

— Ik neem aan, dat de oorzaak van uw bezorgdheid voor mijn persoon daarin ligt, dat gij bang zijt, mij een domheid te zien begaan. Maar ik zweer u, dat geen mens mij van mijn plan kan afbrengen om Miss Bonn tot mijn echtgenote te maken.

— Ge vergist u, antwoordde Raffles, als gij meent, dat ik van plan ben, mij tussen u en Miss Evelin Bonn te plaatsen. Dat is niet het geval. Ik wil alleen de dame, waarmee ge dweept, persoonlijk leren kennen.

Zij hadden intussen de woning van de diva bereikt en werden dadelijk toegelaten.

Zoals Lord Lister had verwacht, wist Miss Bonn nog niets van de dood van Lord Heresford.

Met grote beminlijkheid ontving zij de heren en betoonde zich vooral tegenover Raffles, die haar als Lord Randolph werd voorgesteld, buitengewoon innemend.

Zij droeg een toilet, waarin haar schoonheid voortreffelijk uitkwam. De japon, die zij droeg was van een fraai donker groen, waarop een kraag van echte Brusselse kant was bevestigd. De hals van haar japon was niet diep, maar breed uitgesneden, zodat deze in al zijn smetteloze schoonheid goed uitkwam.

Raffles, die de gewoonte had om een persoon met half gesloten ogen op te nemen en er daarbij schijnbaar onverschillig uit te zien, ontdekte dat de jon-

ge vrouw hem meermalen met een nogal scherpe blik aankeek.

Ondanks het levendige gesprek, dat zij, met Lord Turkington voerde, gleed steeds weer een loerende blik naar Raffles, die zich echter hield, alsof hij daarvan niets merkte.

Toen Miss Evelin Bonn dat ook eindelijk zag, bemoeide zij zich niet meer met hem, maar wijdde zich geheel aan Lord Turkington, die zich geheel voor haar innam.

In een hoek van het boudoir stond een schrijftafeltje, en daar had Raffles eindelijk dat ontdekt, wat hij zocht, namelijk het blauwe couvert, dat Lord Heresford had gebruikt om zijn antwoord te verzenden. Maar het couvert was leeg. De brief was er niet meer in.

Het was voor Raffles een kleinigheid om in de loop van het gesprek tussen Miss Evelin Bonn en Lord Turkington op te staan en, zonder dat het werd opgemerkt, de schrijftafel te naderen.

Toen hij bij de schrijftafel stond, boog hij zich over een miniatuurtje in een kostbaar lijstje en liet aldus even zijn hand op de lessenaar rusten. Het volgende ogenblik bevond zich het couvert in zijn binnenzak.

Daarop mengde hij zich terloops in het gesprek van het tweetal en begon met de gastvrouw te redeneren over haar vroeger verblijf in Parijs, waar zij tot voor enige maanden had gewoond.

Midden in het gesprek trad plotseeling een man van ongeveer zestigjarige leeftijd het vertrek binnen.

Lord Turkington stelde hem voor als Mr Lodewijk Bonn, de vader van de schone actrice.

— Pardon, heren, zei de oude man, ik kom met een treurige tijding voor mijn dochter. Zoëven hoorde ik van een bekende, dat Lord Heresford plotseeling aan een hartverlamming is overleden.

— Wat? riep Miss Bonn uit, is Lord Heresford dood?

— Ja, antwoordde haar vader, ik nam nadat ik het bericht had gehoord, een auto en begaf mij naar de woning van de overledene, waar men mij hetzelfde

meedeelde.

— Maar dat is onmogelijk, riep Miss Bonn uit. Een paar uur voor zijn verlovings met mij sterft hij? Mijn hemel, hoe vreselijk.

Lord Turkington was bij deze woorden opgestaan.

— Hadt gij werkelijk het plan, Miss Evelin, om u met Lord Heresford te verloven?

Met fonkelende ogen keek hij Miss Bonn aan.

— Het was de vurige wens van mijn vader, antwoordde zij op zachte toon; ik deed het om hem. Gij zult toch niet geloven, dat ik een man van die leeftijd zou kunnen beminnen?

Zij keek hem aan met een blik, die Lord Turkington door de ziel sneed en drukte zijn hand.

Galant boog hij zich er over heen en kuste haar vingertoppen.

Nu mengde zich de heer Bonn in het gesprek en zei:

— Je hebt immers nog antwoord gehad van Lord Heresford, dat hij je vanavond wilde bezoeken.

— Ja, antwoordde Miss Bonn, hij schreef mij, dat hij om zes uur bij mij zou zijn en nu... o mijn hemel, het is vreselijk.

Toch ben ik dankbaar, dat het noodlot mij heeft behoed voor een huwelijk, zoals mijn vader dat wenste, voegde zij er op zachte toon aan toe.

De oude man was naar de schrijftafel gegaan en vroeg:

— Laat mij de brief eens lezen, die Lord Heresford je heeft geschreven.

Miss Bonn ging naar hem toe en kwam naast hem staan.

— Ik heb de brief weggesloten, fluisterde zij, maar... Zij zweeg plotseling en Raffles zag, hoe haar hand zoekend over de schrijftafel gleed.

Na een paar ogenblikken zei zij op nog zachtere toon tot haar vader, wat echter niet wegnam, dat Lord Lister het duidelijk kon verstaan:

— Waar is het blauwe couvert? Hebt gij het weggenomen?

— Neen, antwoordde de oude man, eveneens met gesmoorde stem.

Miss Bonn wierp een snelle blik op

haar gasten, die blijkbaar in druk gesprek met elkaar verdiept waren.

Dit scheen haar gerust te stellen en Raffles hoorde haar zeggen:

— Mon Dieu, waar kan dat blauwe couvert gebleven zijn? Het moet gevonden worden. Gij weet...

— Sst, fluisterde de oude man, ga nu naar je vrienden, ik zal het zoeken. Heb je het stellig hier neergelegd?

— Ja. Ik liet het op mijn schrijftafel liggen, in mijn haast vergat ik het weg te sluiten.

— Dat is dom, beet de oude man haar toe.

— Mag ik de heren verzoeken, met mij de thee te gebruiken in de serre? vroeg Miss Bonn aan de gasten.

Met een buiging stemden beiden toe en enige ogenblikken later zaten zij aan een rijkgedekte tafel in druk gesprek.

Een kwartier later trad de oude heer Bonn binnen.

Raffles, die hem met scherpe blik waarnam, bemerkte, dat hij zeer opgewonden en zenuwachtig was. De Grote Onbekende vermoedde de oorzaak. De oude heer had het blauwe couvert niet gevonden.

— Neem mij niet kwalijk, zei de oude man, als ik uw gesprek moet storen. Ik zou mijn dochter graag even alleen spreken.

— Verontschuldigd u niet, antwoordden de twee heren.

Een paar minuten slechts bleef de gastvrouw weg en toen zij weer binnen kwam had zij haar liefvalligste glimlach weer op het gelaat.

Niemand zou hebben vermoed, dat zij nog kort geleden, bevend van angst, met verwrongen gelaat voor haar bureau had gestaan, alle kastjes en laden had opengetrokken en, toen het blauwe couvert niet werd gevonden, het meubeltje van de muur rukte, de kleden optilde en zocht, alsof het een voorwerp van grote waarde was, dat teruggevonden moest worden.

Ook had niemand gehoord, dat de actrice en de man, die zich haar vader noemde, als twee mensen uit de heffe des volks elkaar met de gemeenste woorden hadden uitgescholden. Want

ofschoon beiden woedend waren, droegen zij er toch zorg voor, dat zij met gesmoorde stem spraken. Maar met dat al was het blauwe couvert, dat verdwenen was, niet terug gevonden.

— Ik heb het hier op mijn schrijftafel gelegd, daar blijf ik bij, had Miss Bonn ten slotte gezegd.

— Het kan jou en mij de nek breken, domme gans, had hij geantwoord. Wat een slimme streek van je, om het couvert hier te laten liggen, waar haal je al die wijsheid vandaan? Daar in de haard zou het voor eeuwig vernietigd zijn geweest. En vertel nu eens, wat denk je met Lord Turkington te doen?

— Hetzelfde, wat met Lord Heresford is gebeurd, snauwde zij.

De man knikte.

— Dan maar gauw, zei hij, anders bega je nog meer stomiteiten. Wat ik nog wou zeggen, de vriend, die door je aanbieder is meegebracht, bevalt mij niet.

— Mij ook niet, antwoordde Miss Evelin, ik voelde mij angstig in zijn tegenwoordigheid, vanaf het eerste ogenblik, toen hij in mijn boudoir kwam.

— Maakt hij je het hof? vroeg de oude man.

— Neen, luidde het antwoord. Hij schijnt een uiterst koel en nuchter mens te zijn. Ik zal trachten te informeren hoeveel vermogen hij bezit. Misschien kan hij de opvolger van Lord Turkington worden.

Maar de heren zullen mij missen, viel zij zichzelf in de rede, ik zal naar hen teruggaan. Zoek alleen maar door, je vindt het wel. Het couvert moet hier in de kamer zijn, of misschien... zij aarzelde enige ogenblikken, of een der heren zou het moeten hebben.

Jij weet net zo goed als ik, met hoeveel ijverzucht minnaars als Lord Turkington overal op letten; misschien heeft hij het weggenomen.

— Je hebt gelijk, Lord Turkington zal in het blauwe couvert een aan jou gerichte brief vermoed hebben. Dan is er niet het minste gevaar bij de zaak.

Enigszins gerustgesteld had Miss Bonn het boudoir verlaten en was naar Lord Turkington en Raffles terugge-

gaan.

Zij brachten de avond in de opera door, soupeerden daarna samen en bij de champagne vroeg Lord Turkington in tegenwoordigheid van Raffles de hand van Miss Evelin Bonn.

Hij was tè verliefd en tè veel door de champagne verhit, om nog langer te kunnen wachten.

Miss Evelin, die zich hield, alsof zij volkomen door de vraag verrast werd, liet zich even daarna echter door hem in zijn armen nemen en op de mond kussen. Raffles, die dit alles moest aanzien, had veel zin om het tweetal de rug toe te keren, maar begreep, dat hij ter wille van zijn vriend, zijn tegenzin moest overwinnen. Bovendien was hij nieuwsgierig hoe zich de zaak verder zou ontwikkelen, want, zo redeneerde hij, wilde hij een onheil voorkomen, dan moest hij van alles op de hoogte zijn.

Miss Evelin, die zich zeer verliefd aanstelde en de jongeman het hoofd volkomen op hol bracht, gaf te kennen, dat zij niets liever zou doen dan onmiddellijk haar toestemming tot hun verloving te geven, maar zij moest zich onderwerpen aan de uitspraak van haar vader, die, naar zij verklaarde, weer handelde volgens een belofte, die hij afgelegd had op het sterfbed van haar moeder.

— Wanneer mag ik dan komen om met mijnheer uw vader alles te bespreken? vroeg lord Turkington.

Zij dacht enige ogenblikken na.

— Om twee uur morgenmiddag, zei ze ten slotte.

— Wilt ge mij een genoeg doen, Lord Turkington? vroeg Raffles op de terugweg, en mij de inhoud meedelen van het onderhoud met de vader van je toekomstige bruid?

De vragen van Raffles schenen de jongeman, die opgewonden was van de champagne en de liefde, reeds onaangenaam te worden.

Het kwam hem voor, alsof hij min of meer onder voogdij stond.

Maar hij dacht aan hetgeen hij aan zijn vriend te danken had en beloofde het.

HOOFDSTUK IV

OP EEN VERKEERD SPOOR

De volgende ochtend werd bij de hoofdinspecteur van politie Baxter van Scotland Yard, een bekend Londens advocaat, Mr Barrison, aangediend.

Toen de twee heren tegenover elkaar zaten, zei de advocaat:

— Ik kom voor een uiterst kiese aanlegenschap bij u. Ik ben jarenlang de vertrouwde raadsman geweest van lord Heresford.

— Ach zo, zei Baxter, dat is dezelfde, over wiens plotselinge dood ik in de krant heb gelezen.

Barrison kuchte eens en knikte bevestigend.

— Juist, mijn cliënt is plotseling gestorven. Gistermiddag, en dat is de oorzaak van mijn komst bij u.

Hoofdinspecteur Baxter luisterde met gespannen aandacht.

— Vreest gij een of andere misdaad, Mr Barrison? vroeg hij.

Zijn bezoeker haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik heb met de dokter gesproken en deze verzekerde mij, dat Lord Heresford aan een hartverlamming was overleden. Maar luister eens...

Hij zweeg enige ogenblikken, kuchte nog eens en ging toen voort:

— Twee dagen geleden kwam Lord Heresford op mijn kantoor om zijn testament te veranderen. Hij wenste zijn verloofde, Miss Evelin Bonn, wonende te Londen aan het Kensingtonpark, tot zijn universele erfgename te benoemen.

Ik moest dadelijk een afschrift van het testament gereedmaken en dat uit zijn naam aan Miss Evelin Bonn zenden. Dat was, zoals gezegd, eergisteren. Gisteren, dus een dag later, sterft Lord Heresford.

Baxter trommelde nerveus met zijn vingers op de stoelleuning en wist niet, wat hij uit dat verhaal moest opmaken.

De notaris bemerkte dat de hoofdinspecteur blijkbaar niet begreep, wat hij van hem verlangde.

Hij vervolgde daarom:

— Vindt ook gij het verband tussen het testament en de daarop volgende plotselinge dood van de erflater niet, laat ons zeggen, zeer vreemd?

— Zeer zeker, antwoordde de chef van Scotland Yard, die zaak klinkt ontegenzeggelijk heel verdacht, maar zoals gij zelf zegt, de dokter stelde als doodsoorzaak een hartverlamming vast. Hoe kunt gij dan een misdaad vermoeden?

Bovendien zal er wel een onderzoek door de Coroner plaats vinden. In ieder geval zullen wij daarop dienen te wachten. Als deze ook aan misdaad denkt, dan kunnen wij altijd verder zien.

Apropos, zoals ik in de dagbladen las, was op het ogenblik van de dood van Lord Heresford een bezoeker bij hem, een zekere Lord Randolph. Weet gij wat dat voor iemand is?

— Dat wekte juist mijn argwaan op, zei Mr Barrison, wie is deze Lord Randolph? Ik ken die naam niet. Zou het niet mogelijk zijn, dat de man om de een of andere reden een misdaad heeft gepleegd?

De ogen van de hoofdinspecteur begonnen hoe langer hoe meer te schitteren.

— Dat zou kunnen, zei hij gewichtig; het zou niet onmogelijk zijn, als de dokter niet, zoals gij mij reeds hebt verteld, hartverlamming als oorzaak van de dood had vastgesteld.

— Er bestaan allerlei soorten vergift, die een hartverlamming kunnen veroorzaken, zei de advocaat, die tevens notaris was.

Hoofdinspecteur Baxter schudde bedenkelijk het hoofd.

— Dat geef ik gaarne toe, maar dan zou in elk geval Lord Randolph er belang bij moeten hebben gehad om Lord Heresford uit de weg te ruimen, zei Baxter op een toon, alsof deze uitspraak het summum van wijsheid was.

— Waarschijnlijk is Lord Randolph de minnaar van Miss Evelin Bonn, die zijn medeminnaar uit de weg wilde ruimen, meende Mr Barrison.

— Hoofdinspecteur Baxter sprong op, maar ging meteen weer zitten.

— Een gewaagde gevolgtrekking, riep hij uit. Het lijkt mij echter wel de moeite waard om werk van de zaak te maken. Kunt gij mij misschien nadere biezonderheden omtrent Lord Randolph mededelen?

— Ik weet alleen, antwoordde notaris Barrison, dat Lord Randolph lid is van onze voornaamste clubs en een intiem vriend van Lord Richard Turkington.

Baxter dacht een poosje na en drukte daarna op de knop van een elektrische bel.

Een detective, Weber genaamd, trad bijna op hetzelfde ogenblik binnen.

Deze man was sinds enige jaren in dienst der Engelse geheime politie en kwam uit Oostenrijk, waar hij toneelspeler was geweest. Juist door zijn vroeger beroep was hij uitstekend geschikt om detective te zijn. Het viel hem gemakkelijk, van allerlei vermommingen gebruik te maken, waarmee hij, naar hij dacht, volkomen onherkenbaar werd.

— Ik heb een opdracht voor u, zei hoofdinspecteur Baxter. Ik wens zo vlug mogelijk te weten, of een zekere Lord Randolph ten huize van Miss Evelin Bonn verkeert.

Hij wendde zich tot de notaris en vervolgde:

— Gij wilt wel zo goed zijn, mijn beambte het adres van de dame te geven.

Notaris Barrison haalde een visitekaartje uit zijn portefeuille en schreef daar het gewenste adres op.

Weber nam het kaartje in ontvangst en vertrok.

Notaris Barrison stond op.

— Gij zult mij zeker wel bericht zenden, zei hij, zodra gij iets biezonders hebt vernomen.

— Onmiddellijk, beloofde Baxter.

De heren namen daarna afscheid van elkaar.

Reeds twee uur later kwam Weber terug om zijn nieuws mede te delen.

— Miss Evelin Bonn, zo vertelde hij,

is de bekroonde schoonheidskoningin van The Illustrated London News en van beroep toneelspeelster.

Zij bewoont een mooie villa nabij het Kensingtonpark samen met haar vader, een man van ongeveer zestig jaar.

Zij zijn nu omstreeks drie maanden in Engeland. Vroeger moeten zij in Parijs gewoond hebben.

Lord Heresford en Lord Turkington verkeerden als intieme vrienden in het huis van Miss Evelin Bonn. Ook vertelde de bediende, wiens vertrouwen ik heb gewonnen, mij, dat Miss Evelin zich spoedig zou verloven. Lord Randolph is pas eenmaal in haar huis geweest.

— Dus hij komt daar niet als vriend zoals notaris Barrison veronderstelde? vroeg Baxter.

— Neen, maar hij is de ware vriend van Lord Turkington, luidde het antwoord.

— Het is goed, antwoordde hoofdinspecteur Baxter. Ik zal mij dadelijk met notaris Barrison in verbinding stellen om diens mening te horen.

Een uur later bevond notaris Barrison zich weer op het hoofdbureau van politie.

Toen hij de mededelingen van de detective Weber had gehoord, riep hij uit:

— Daar hebben wij het. Ik heb mij niet vergist. Al is Lord Randolph ook niet de intieme vriend van Miss Bonn, zoals ik veronderstelde, hij converseert toch met Lord Turkington. Ik denk dat Lord Turkington zijn vriend tot de daad zal hebben overgehaald.

— Wat ben jij een slimmerd, dacht Sullivan, die als secretaris van Baxter bij het gesprek tegenwoordig was.

— Neem mij niet kwalijk, zei hoofdinspecteur Baxter, Lord Turkington behoort tot de aanzienlijkste families van Engeland. Geloof gij werkelijk, dat hij, om zijn verloofde het nagelaten fortuin van Lord Heresford in handen te spelen, een misdaad op zijn geweten zou laden?

— Neen, antwoordde notaris Barrison, niet om het geld, maar misschien om de persoon van Miss Evelin Bonn.

Gij hebt, geloof ik, vergeten, mijn-

heer de hoofdinspecteur, dat mijn cliënt het testament maakte ten voordele van zijn verloofde. Lord Turkington had ongetwijfeld achter het net gevestigd bij zijn aanzoek om de hand van Miss Evelin Bonn.

— Gij zoudt gelijk kunnen hebben, knikte de hoofdinspecteur na een ogenblik nagedacht te hebben, als het niet een lid van een onzer voornaamste adellijke families betrof...

— De liefde is een voorname factor bij misdaden dan de hebzucht, meende notaris Barrison te moeten opmerken.

Op dit ogenblik trad een detective binnen en meldde aan hoofdinspecteur Baxter:

— Mr Weber heeft mij verteld, dat gij u met het geval Heresford bezighoudt. Ik las zoëven in de namiddageditie van de Times het volgende interessante bericht.

De man haalde uit zijn portefeuille 'n krantenknipsel te voorschijn en overhandigde dit aan zijn chef.

Deze las:

Naar wij uit meestal betrouwbare bron vernemen, zijn aan het overlijden van Lord Heresford bijzondere omstandigheden verbonden.

Op het ogenblik, waarin hij zo plotseling door de dood werd verrast, bevond zich de secondant van Lord Turkington bij de overledene, om deze een uitdaging tot een duel over te brengen.

De oorzaak van dit tweegevecht is de vrouw, die door The Illustrated London News, als schoonheidskoningin werd bekroond, Miss Evelin Bonn.

Het duel kon door de dood van Lord Heresford natuurlijk niet doorgaan.

Lord Turkington zal nu ongetwijfeld eerstdaags de Londense gezelschapswereld verrassen met het bericht van zijn verloving met Miss Evelin Bonn.

De hoofdinspecteur had het bericht langzaam en duidelijk voorgelezen.

De notaris en Baxter keken elkaar zwijgend aan, tot deze zei:

— Geloof gij na het horen van dit bericht nog aan een misdaad van Lord Turkington ten opzichte van Lord Heresford?

— Neen, antwoordde notaris Barrison, iemand, die een ander uitdaagt, is niet tot zulk een lage misdaad in staat, maar toch kan ik de gedachte niet van mij afzetten, dat er een misdaad is gepleegd jegens mijn cliënt. Zijn vermogen is zeer groot.

Het is geen kleinigheid.

Hoofdinspecteur Baxter werd zenuwachtig.

— Ik begrijp u niet, zei hij op mismoedige toon, ik houd een misdaad voor buitengesloten. Alle personen, die volgens uw mening met misdadige bedoelingen met Lord Turkington in betrekking kunnen hebben gestaan, blijken nu buiten enige verdenking te moeten blijven.

Het spijt mij, maar ik kan mijn tijd niet langer aan dit geval wijden.

Notaris Barrison begreep de wenk, stond op en nam afscheid. Zijn mening over Baxter's intellect was niet hoog gestemd.

* * *

Op hetzelfde uur ongeveer, dat bovenstaand gesprek plaats had, zat Raffles tegenover Lord Turkington, die hem, volgens afspraak, de inhoud van zijn onderhoud met de vader van Miss Evelin Bonn kwam mededelen.

Stralend bij de gedachte aan het grote geluk, dat hem ten deel zou vallen, zei de jonge Lord Turkington:

— De oude heer Bonn wenst, dat ik, voor ik mijn verloving met zijn dochter bekend maak, mijn gehele vermogen bij notariële acte aan haar zal vermaken.

— En hebt ge u daartoe bereid verklaard? vroeg Raffles.

— Natuurlijk, waarde vriend, riep Lord Turkington uit, waarom zou ik mijn vermogen niet aan mijn aanstaande vrouw willen vermaken? Dat is immers niet meer dan recht en billijk.

— Ongetwijfeld, zei Raffles kalm, en wanneer zal dat geschieden?

— Ik verlang ernaar, Miss Evelin Bonn als mijn verloofde aan de wereld

te kunnen voorstellen en zal daarom reeds morgen mijn testament bij een notaris laten opmaken.

— Hebt ge de middageditie van de Times gelezen? vroeg Raffles.

— Neen, daarvoor had ik nog geen gelegenheid, luidde het antwoord, ik had door het bezoek aan mijn verloofde geen tijd om de bladen te lezen.

Ik stel er trouwens ook geen belang in. Betreft het mijn persoon?

— Ja, antwoordde Raffles, er werd gesproken over het duel met Lord Heresford.

Lord Turkington sloeg met zijn platte hand op tafel.

— Die vervloekte krantenpraatjes; die journalisten bemoeien zich met elke privé zaak, al heeft het publiek er niets mee te maken, riep hij uit.

Wat gaat hun mijn zaken met Lord Heresford aan of mijn verhouding tot Miss Evelin Bonn? Ik zou wel een zweep willen hebben om er de journalisten, die dergelijke dingen in de krant

zetten, er mee af te ranselen.

De duivel moge hen halen.

— Kalm... kalm... niet zo opgewonden, aldus trachtte Raffles hem te kalmeren. De pers is de koningin der aarde. Er zouden veel meer ongelukken en misdaden in de wereld geschieden, als de pers niet geruststellend, ophelderend of afschrikwekkend werkte, maar laat ons daarover zwijgen. Zeg me liever: Zie ik u vanavond nog in de club?

— Neen, het spijt mij; ik heb beloofd de avond bij Evelin door te brengen, antwoordde de jongeman. Wij zullen elkaar in de komende dagen waarschijnlijk zelden ontmoeten.

Lord Turkington merkte het fijne glimlachje niet op, dat op Raffles' geelaat verscheen.

Deze gaf Lord Turkington de hand en zei:

— Ik hoop, dat je toch tijd zult vinden, om af en toe iets van je te laten horen.

Hierna namen zij afscheid van elkaar.

HOOFDSTUK V

DE DOOD VAN DE WITTE MUIS

Het was de volgende dag nog heel vroeg in de ochtend, toen Gaston, de oude kamerdienaar van Lord Lister, zijn meester een brief bracht. Raffles zag, dat het een van de lichtblauwe couverts van Miss Bonn was, en nieuwsgierig naar hetgeen zij hem kon mede te delen hebben, sneed hij voorzichtig het couvert open en haalde er een kaartje uit, dat slechts enkele woorden bevatte. Hij las:

Komt ge bij mij souperen?

Met vriendelijke groet,

EVELIN BONN.

Raffles glimlachte ironisch.

— Met spek vangt men muizen, amice, zei hij tot Brand, die tegenover hem zat. Zij denkt mij in haar netten te vangen.

Voor dat doel zoekt zij mijn gezelschap, om mij later, als het haar gelegen komt, des te sneller in het verderf te kunnen storten. Of... hij dacht enige ogenblikken na en stond toen van zijn stoel op.

Spedig daarna verliet hij het huis om zich naar de begrafenis van Lord Heresford te begeven.

Met grote luister werd de overledene ten grave gebracht.

Toen de stoet zich weer huiswaarts had begeven, naderde een bejaard heer Raffles en vroeg:

— Heb ik de eer, met Lord Randolph te spreken?

Lord Lister boog toestemmend.

— Ja, die ben ik, zei hij.

— Staat gij mij toe, dat ik mij aan u voorstel? Notaris Barrison.

De Grote Onbekende antwoordde met een hoffelijke buiging:

— Het is mij zeer aangenaam, kennis

met u te maken, zei de notaris.

— Zoudt gij mij een kort onderhoud willen toestaan?

De twee heren begaven zich naar de studeerkamer van de overledene en namen daar in fauteuils plaats.

— Ik hoorde van de bedienden, zo begon notaris Barrison, dat gij bij het overlijden van mijn cliënt tegenwoordig zijt geweest. Ik stel er biezonder veel belang in, van u te vernemen, of u de een of andere vreemde omstandigheid gedurende deze treurige gebeurtenis is opgevallen.

Raffles dacht een paar minuten na; hij kende de notaris niet en weifelde of hij hem deelgenoot zou maken van zijn vermoedens. Maar de oude zaakwaarner had een open, eerlijk gezicht en Raffles besloot, de oude heer alles naar waarheid mede te delen.

— Ik koester het vermoeden, notaris, zo begon hij, en ben ook reeds bezig, mijn onderzoek in die richting te leiden, dat de dood van Lord Heresford niet een natuurlijke is geweest.

— Waarop berusten uw vermoedens? vroeg de rechtsgeleerde.

— Niet op feiten, notaris, maar op dat, wat men een inwendige stem noemt, antwoordde Raffles.

— Ik dank u, Lord Randolph, zei de notaris, het gaat mij even als u. Een inwendige stem roept ook mij onophoudelijk toe: Lord Heresford is geen natuurlijke dood gestorven.

Ik heb in deze aangelegenheid reeds met de hoofdinspecteur Baxter, van Scotland Yard gesproken.

Raffles begon ironisch te lachen.

— Ik zie mylord, ging Barrison voort, dat gij hierom lacht en ik begrijp wat ge hiermee te kennen wilt geven; waarlijk ik moet u gelijk geven.

De politie schijnt er niet te zijn, om misdaden op te sporen, doch alleen om een misdadiger vast te houden.

— Als hun dit ten minste lukt, zei Raffles en vervolgde:

— Ik zou graag omtrent één zaak inlichtingen van u bekomen. Wat voor een document heeft Lord Heresford ten behoeve van Miss Evelin Bonn bij u laten opmaken?

In de ogen van de notaris kwam een glans van genoegen.

— Ik zie, dat gij hetzelfde spoor volgt als ik, Lord Randolph, zei hij. Mijn cliënt benoemde enige dagen geleden Miss Evelin Bonn als zijn universele erfgename ingeval van zijn overlijden.

— Ik heb mij dus niet vergist, riep Raffles uit. Ik vermoedde dit reeds.

Op dit ogenblik trad Lord Turkington de kamer binnen. Hij had eveneens aan de begrafenisplechtigheid deelgenomen en wilde juist afscheid nemen.

— Mag ik de heren aan elkaar voorstellen? vroeg Raffles. Notaris Barrison, Lord Richard Turkington.

Beide heren maakten een buiging.

— Gij hadt immers het plan, aldus wendde Raffles zich tot de jonge Lord Turkington, een notaris te gaan opzoeken. Notaris Barrison heeft jarenlang de zaken van Lord Heresford behartigd en is een der bekwaamste en beroemdste advocaten van Londen.

— Ik ken mijnheer, antwoordde Lord Turkington, maar ik kan tot mijn spijt geen gebruik maken van zijn diensten, daar ik reeds jarenlang mijn eigen notaris heb. Zoals ik reeds zei, het spijt mij oprecht. Gaat u met mij mee, Lord Randolph?

— Ik ben, helaas, verhinderd, antwoordde Raffles, maar wij zullen elkaar vanavond bij Miss Evelin Bonn terugzien.

Raffles zag duidelijk, dat bij die woorden een lichte schaduw over het gelaat van Lord Turkington trok.

Deze had gehoopt de avond alleen met zijn verloofde te kunnen doorbrengen.

— Zijt gij door Miss Evelin Bonn uitgenodigd? vroeg hij.

Raffles boog toestemmend en antwoordde:

— Ja, mylord. Ik heb kort voor ik naar de begrafenis ging een uitnodiging gekregen.

— Zo, zo, mompelde Lord Turkington, dus dan zullen wij elkaar vanavond terugzien.

Hij nam afscheid en verliet het vertrek.

Nu stond ook Raffles op.

— Ik hoop, notaris, dat, als Lord Heresford inderdaad op misdadige wijze de dood heeft gevonden, ik dit zal ontdekken. Misschien heb ik daarvoor uw hulp nog nodig.

— Het zou mij veel genoeg doen, antwoordde de zaakwaarnemer, als ik u de behulpzame hand kon bieden. Ik was zeer bevriend met Lord Heresford en betreur zijn dood oprecht.

Nu verlieten ook de beide heren het sterfhuis, namen ieder een taxi en vertrokken in verschillende richtingen.

Toen Raffles bij London Bridge was aangekomen, tikte hij tegen het raampje van de taxi en liet de chauffeur stoppen. Hij rekende met de man af en zette zijn weg te voet voort. Hij sloeg weldra rechtsaf en bevond zich nu binnen enkele minuten in Whitechapel, waar hij een kronkelige straat in sloeg.

Voor verschillende winkeltjes van allerlei aard bleef hij staan als zocht hij wat en werkelijk, na enige tijd stapte hij een dergelijk klein, onooglijk winkeltje binnen.

De winkelier, die de eigenaar was, handelde in allerlei soort diertjes. Hij verkocht vinken en lijsters en al die vogeltjes, die in kleine kooitjes waren opgesloten, zongen het hoogste lied uit, alsof het donkere, morsige winkeltje het mooiste plekje in een door de zomerzon beschenen bos was. Verder zag men in verschillende grote en kleine aquariums en glazen bollen goudvisjes en baarsjes rondzwemmen, terwijl in een groot terrarium een aantal witte muizen rondtrippelden.

Raffles beduidde de man, zo goed en kwaad als dit met het oog op het lawaai, dat de vogels maakten, ging, dat hij enige witte muizen wenste te kopen. De winkelier deed er vier in een klein kooitje en na de man de schappelijke prijs van twee shillings te hebben betaald, riep Raffles een taxi aan en begaf zich met zijn nieuwe aanwinst naar huis.

Hij droeg zijn chauffeur James Henderson op, goed voor de diertjes te zorgen.

Enige uren later trad hij het boudoir van Miss Evelin binnen, waar hij reeds

Lord Turkington vond aan de zijde zijner verloofde.

Lord Turkington en Miss Bonn waren in een vrolijke stemming.

— Wij zullen nog een paar maanden wachten met het publiek maken van onze verloving, lichte Lord Turkington Raffles in, opdat de wereld, die Lord Heresford in één adem noemt met mijn verloofde, geen stof tot praatjes heeft.

De avond werd op aangename wijze doorgebracht.

Raffles kon niets bijzonders ontdekken in het huis van de actrice, hoe goed hij zijn ogen ook de kost gaf.

Het enige, wat hem opviel, was, dat de vader van Miss Bonn zich niet liet zien.

Toen de Grote Onbekende zich de volgende dag met Brand in zijn studeerkamer bevond, legde hij de brief, die hij bij Lord Heresford had weggenomen, voor zich neer, haalde daarna het blauwe couvert te voorschijn, waarin het antwoord gesloten was geweest en dat hij van het schrijftafeltje van miss Bonn had weggenomen, en eindelijk het blauwe couvert met het briefje, dat de uitnodiging van Miss Bonn aan zijn adres had bevat.

Hij rook aan het couvert en aan het papier alsof hij een hondje was, maar niets bijzonders viel hem op.

Noch het papier, noch het couvert verspreidde een opvallende geur.

— Wat doe je toch? vroeg Brand, die zijn vriend met nieuwsgierige blikken gadesloeg.

— Ik ken vergiften, amice, antwoordde Lord Lister, die men op stof, papier, bloemen of andere dingen kan aanbrengen en waarvan de geur in staat is een mens, die ze inademt, onmiddellijk te doden.

Haal het kleine kooitje met witte muizen eens hier, dat ik aan Henderson in bewaring heb gegeven.

Een ogenblik later kwam Brand met de witte muizen binnen.

Tot verbazing van Brand maakte Raffles nu de vastgeplakte rand van het couvert, dat hij bij Miss Bonn weggenomen had, los, sneed een paar dunne snippertjes van de gegomde rand af en

maakte nu van brood en suiker een klein balletje. In dat balletje deed hij nu de uiterst kleine papiersnippers en gaf deze daarna een muisje te eten.

Met spanning bogen de beide vrienden zich over het kooitje om te zien wat er zou gebeuren. Zij behoefden niet lang te wachten. Wat Raffles verwacht had, geschiedde.

Het muisje, dat slechts een klein gedeelte van het brood had opgeknabbeld, hield eensklaps daarmee op en bleef als versteend zitten. Het bewoog zich in het geheel niet meer. Alleen de open oogjes toonden aan, dat het nog leefde. Toen eensklaps strekte het de achterste pootjes uit, de glinsterende kraal-oogjes sloten zich en het diertje rolde op zijn rug. Nog enige stuiptrekkingen en het was dood.

Verstijfd van ontzetting keek Brand naar het dode beestje.

— Wat is dat? Wat betekent dat? vroeg hij in spanning.

Zijn vriend stond met over de borst gekruiste armen en sombere blik naar het levenloze diertje te kijken.

— Op deze zelfde manier stierf Lord Heresford, zei hij eindelijk op doffe toon.

Brand meende niet goed verstaan te hebben.

Hij naderde zijn vriend en vroeg:

— Wat bedoel je?

— Ik bedoel de dood van Lord Heresford, herhaalde de Grote Onbekende. Een duivelse uitvinding om indirect een moord te plegen.

— Ik begrijp er niets van, zei Brand.

— Er zijn veel dingen, die het men-

selijk verstand nauwelijks kan begrijpen, hernam Raffles. Daartoe behoort het blauwe couvert van de bekroonde schoonheidskoningin, Miss Evelin Bonn.

— Wat is er dan met dat couvert? vroeg Brand, die nog steeds er niets van begreep.

— Je hebt gezien, antwoordde Raffles, dat ik de muis van de gegomde raad van het couvert liet eten. Deze kleefstof bevat een sterk werkend vergift. Hij, die alleen maar met zijn tong een dergelijk couvert bevochtigt, is een kind des doods. Hij is reddeloos verloren.

— Dat is een duivels werk, fluisterde Brand.

— Dit couvert, vervolgde zijn vriend, heeft Lord Heresford enige ogenblikken voor zijn dood met de tong bevochtigd om het dicht te plakken.

— Maar hoe kwam hij aan deze enveloppe? vroeg Brand.

— Miss Evelin Bonn zond ze aan hem met het dringend verzoek, zijn antwoord erin te sluiten, opdat zij onder de vele correspondentie, die de post haar gewoonlijk bracht, de brief dadelijk zou herkennen.

— Nu begin ik het te begrijpen, zei Brand.

Raffles knikte met het hoofd en zei:

— Nu moet Lord Turkington uit de handen van die duvelin worden gered, voor hij een lijk is. Reeds morgen zal ik de strijd tegen Miss Evelin Bonn beginnen. Ik zou Raffles niet zijn, als ik mij niet in staat achtte haar haar slachtoffer te ontstelen.

HOOFDSTUK VI

DE AFRIKAANSE MILJONAIR

Het was ongeveer tien uur in de ochtend, toen het kamermeisje van Miss Evelin Bonn een bloemstuk en een doos in de slaapkamer van haar meesteres bracht, terwijl zij deze tevens een brief overhandigde.

Miss Bonn opende het couvert en las:

Mylady,

Eerst gisteren ben ik uit Zuid-Afrika te Londen aangekomen en ik las in de krant, dat gij te Londen vertoeft. Ik ben betoverd door uw portret en ben daarom zo vrij, mij bij u te introduceren. Ik zal zo vrij zijn,

u hedenmiddag tegen één uur persoonlijk te bezoeken.

Met de meeste hoogachting.

JAMES VEITH

Miss Bonn belde haar kamermeisje en toen deze verscheen, beval zij:

— Roep dadelijk mijnheer Bonn.

Enige minuten later bevond de oude heer zich in de kamer van de actrice.

— Hier, lees deze brief eens.

De oude man bukte zich en raapte de brief op, die zij hem toegeworpen had.

— Wel gefeliciteerd, zei hij. Dat is de beste vangst, die je had kunnen doen. Die Veith is een van de rijkste eigenaars van diamantmijnen in Zuid-Afrika.

— Wij moeten Lord Turkington vlug onschadelijk zien te maken, zei miss Bonn.

— Wij moeten voorzichtig zijn, antwoordde de oude man en nog even wachten. Het zou de opmerkzaamheid van de politie trekken, als zo kort na de dood van Lord Heresford, weer een Engelse edelman, nadat hij jou zijn vermogen heeft vermaakt, aan hartverlamming sterft.

— Laat het maar aan mij over, dat te regelen. Zeg voor alles tegen de portier, dat ik voor Lord Turkington, als hij vandaag mocht komen, niet te spreken ben.

Tegen één uur in de namiddag stopte een witte auto voor de villa.

Er stapte een opzichtig gekleed heer uit, die de villa binnenging.

Vol nieuwsgierigheid wierpen de portier en de bediende een blik op het kaartje, dat de vreemdeling hun in de hal had gegeven en lazen: James Veith, Kaapstad.

De bezoeker behoefde slechts enkele minuten te wachten, voor hij door een bediende naar het boudoir van miss Evelin Bonn werd geleid.

De actrice voelde haar hart luider kloppen, toen zij het door de zon gebrunde gelaat van de vreemdeling zag.

Niettegenstaande het zacht herfstweer was, droeg hij een lange jas met een grote, bruine bonten kraag.

Hij maakte direct veel indruk op de

actrice, die hem met uitbundige hartelijkheid ontving.

Na enige minuten waren zij reeds zo vertrouwelijk met elkaar, alsof zij elkaar reeds jarenlang kenden.

Miss Bonn nodigde haar gast uit om bij haar te lunchen en terwijl zij samen zaten te eten, trad een bediende binnen, die miss Bonn een kaartje overhandigde van Lord Turkington, die in de hal wachtte.

— Het spijt mij, zei zij tot de bediende, zeg mylord, dat ik hem niet kan ontvangen.

— Wij hebben dit de bezoeker reeds medegedeeld, maar zijn Lordschap dringt erop aan, te worden toegelaten.

— Zeg, tegen mylord, dat ik absoluut niet te spreken ben, zei zij driftig.

De bediende boog weer en verliet het vertrek.

Miss Bonn meende haar nieuwe gast een uitlegging schuldig te zijn.

— Het is een vurige aanbidder van mij, zei zij, misschien kent gij hem: Lord Richard Turkington.

— Ik herinner mij, die naam wel eens gehoord te hebben, antwoordde Veith.

— Is die man vermogend? vroeg miss Bonn nieuwsgierig.

— Voor zover ik heb gehoord, neen; Lord Turkington moet op vrij bescheiden voet leven.

Miss Bonn begon te lachen.

— Dan begrijp ik niet, wat Lord Turkington van mij wil, zei zij. Hij moet liever een eenvoudig opgevoede vrouw nemen.

— Een mooie vrouw behoeft niet te rekenen, antwoordde Veith op hoffelijke toon. Zorgen bederven de schoonheid. Wanneer ik het geluk had, een mooie vrouw te bezitten, dan zou ik al haar wensen voorkomen.

Uit de ogen van Miss Bonn straalde een verleidelijke glans, toen zij zag, hoe Veith onder haar blikken als een schooljongen bloosde.

— Ik moet morgen, helaas, zo vervolgde Veith, voor enige weken naar Parijs. Ik hoop, dat gij mij na mijn terugkomst op dezelfde vriendschappelijke wijze zult ontvangen als nu.

Ik ben ongehuwd en geloof stellig,

dat mijn vermogen mij toestaat, een schone vrouw de mijne te noemen.

Zuchtend antwoordde miss Bonn:

— Gij zijt de eerste man, die werkelijk indruk op mij maakt.

— Werkelijk? vroeg de Afrikaan, op haar toetredend.

Zij antwoordde met een betoverend glimlachje en keek hem met een veelbelovende blik aan.

Plotseling sloeg Veith zijn armen om haar heen.

Willoos liet zij zich door hem kussen.

Zij bemerkten beiden niet, dat de oude Bonn de kamer was binnengekomen.

De Afrikaan wist niet, dat de oude man achter een gordijn het gehele gesprek had afgeluisterd.

— Pardon, zei Veith, terwijl hij de oude man met een blik vol ergernis aanzag.

— Mijn vader, zo stelde miss Bonn hem met een liefvallig lachje aan haar bezoeker voor.

Dadelijk verdween de ergerlijke uitdrukking op het gelaat van Veith. Hij stak Bonn zijn hand toe en als vrienden drukten zij elkaar de hand.

— Deze heer heeft mij zoëven een huwelijksvoorstel gedaan, vader, zei de actrice, die meende er geen gras over te moeten laten groeien.

De oude man zette een verbaasd gezicht en schudde het hoofd en zei tot Veith:

— Het spijt mij, u mijn toestemming niet te kunnen geven, Mr Veith. Gij kent mijn dochter niet en eveneens zijt gij voor Evelin een onbekende. Ik heb ervoor te waken, dat met het geluk van mijn kind niet roekeloos wordt omgesprongen.

De bezoeker richtte zich vol trots op.

— Ik hoop, dat gij mijn naam kent, zei hij op hoogmoedige toon, mijn naam is een waarborg tegen dergelijke veronderstellingen als die van u.

— Ik ben een man van zaken, antwoordde de oude man, en beschouw het huwelijk van de practische zijde. Voor ik mijn dochter, die nog niet meerderjarig is, aan een man toevertrouw, zou deze persoon mij voldoende waarbor-

gen moeten verstrekken, dat het mijn dochter, zelfs ingeval van zijn overlijden, nimmer aan iets zou ontbreken.

— Ik verzeker u, hernam Veith, dat ik mijn gehele vermogen aan uw dochter wil nalaten, als ik daardoor haar hand zou verwerven.

— Dat is mannelijk gesproken, zei de oude man glimlachend. Als gij deze belofte nakomt, dan kunt gij met uw zaakwaarnemer overleggen, wanneer wij een dergelijk contract zullen opmaken. Ik zal blij zijn, als ik mijn dochter, die aan alle kanten door aanbidders wordt lastig gevallen, goed getrouwd weet.

— Ik moet, helaas, morgen voor enige weken naar Parijs, zei Veith. Het zou een grote geruststelling voor mij zijn, wanneer ik daarheen kon gaan als de aanstaande man van uw dochter. Wanneer het u dus aangenaam is, dan kunnen wij nog vandaag in de loop van de namiddag het door u gewenste practische gedeelte van de zaak in orde brengen. Ik zal dan zo vrij zijn, u tegen vier uur met mijn auto af te halen.

De oude boog toestemmend.

— Ik vind het afschuwelijk, zei Miss Evelin, dat de heren in mijn tegenwoordigheid over zaken spreken.

Veith haastte zich te verontschuldigen.

— Het is waar, zei hij. Ik vraag u excuus, maar ik ben er mijnheer uw vader dankbaar voor, dat hij mij de gelegenheid gaf, een regeling te treffen, die mij tot de gelukkigste aller mensen maakt.

Hij snelde de kamer uit, om zoals Miss Bonn dacht, onmiddellijk een notaris op te zoeken teneinde het begeerde contract op te stellen. Als hij op dat ogenblik terug was gekomen, zou hij een eigenaardig schouwspel hebben kunnen waarnemen, dat hem enigszins aan de welgemanierdheid van zijn aanstaande echtgenote had kunnen doen twifelen.

Miss Bonn namelijk, had, zodra Veith haar verlaten had, haar rokken bij elkaar gepakt en haar slanke benen in de hoogte geworpen. Zij voerde een vreugdedans uit, die de oude schurk,

die zich als haar vader uitgaf, maar niets anders was dan haar handlanger, deed uitroepen:

— Zeg, zou je je niet bedwaard houden. Je hebt de centen nog niet. Maar, denk er om, als je ze hebt, samen de-

len, hoor.

Zij zouden ze echter nooit krijgen en dit ook wel ingezien hebben, als ze maar hadden geweten dat Veith niemand anders was dan... Raffles.

HOOFDSTUK VII

EEN VRESELIJKE ONTDEKKING

De volgende dag ging Raffles reeds onmiddellijk na het ontbijt uit.

Brand, die de laatste dagen niet veel aan zijn vriend had gehad, begreep wel ongeveer om welke reden dit was en vond het niet prettig, dat zijn vriend hem niet in zijn vertrouwen nam, maar hij was op veel te vriendschappelijke voet met Raffles dan dat hij deze er een verwijt van zou hebben gemaakt, terwijl hij ook bedacht, dat de zaak, die hij op het ogenblik onder handen had zo weinig mogelijk opzien moest verwekken.

Daarbij kwam nog, dat hij het zeer druk had met het inhalen van het achterstallig werk.

Raffles had zich intussen naar het huis van Lord Turkington begeven, die hij even spreken wilde.

— Ben je al bij de notaris geweest? vroeg Raffles aan Lord Turkington, om de aangelegenheid met Miss Evelin in orde te maken?

— Neen, antwoordde Lord Turkington, maar ik ben van plan, er hedenmiddag heen te gaan om de zaak te regelen.

— Vertel eens, hoe gaat het met Miss Evelin Bonn? Zij was gisteren, toen ik haar een visite wilde brengen, ongesteld.

— Ik werd, helaas, zelf ook niet ontvangen, luidde het antwoord van Lord Turkington. Gij schijnt u plotseling veel voor Miss Evelin Bonn te interesseren, mag ik vragen...

De Grote Onbekende lachte even en zei:

— Stel u gerust, ik zal uw aanstaande echtgenote u niet afhandig maken.

De twee heren maakten een eind aan het gesprek en Lord Lister, die dringende zaken voorwendde, ging heen.

Een half uur later bevond hij zich bij notaris Barrison.

Nog voor de rechtsgeleerde hem groette, vroeg deze:

— Hebt gij reeds iets ontdekt in de geheimzinnige zaak van Lord Heresford?

— Ik hoop het, antwoordde Raffles, kalm naast de schrijftafel plaats nemend.

— Gij maakt mij zeer nieuwsgierig, zei Barrison.

— Kent gij een collega van u, een zekere notaris Lewis? vroeg Raffles.

— Jawel, antwoordde notaris Barrison, ik ben meermalen met hem in aanraking geweest. Wenst gij iets van hem?

— Ja, ik kom van Lord Turkington. Deze deelde mij mede, dat hij Mr Lewis vanmiddag zou gaan bezoeken, om hem zijn vermogen, in geval van overlijden te laten overschrijven ten name van Miss Evelin Bonn.

— Aha, riep Barrison uit, dat is interessant. Precies zoals bij Lord Heresford.

— Gij ziet, vervolgde Raffles, dat Miss Bonn volgens een vast programma werkt.

Zij schijnt met Lord Turkington dezelfde weg op te willen als met Lord Heresford.

Ik heb nu het verzoek tot u te richten, ging Raffles voort, om u in verbanding te stellen met Mr Lewis en het mogelijk te maken, dat wij beiden getuigen zijn van de officiële conferentie tussen hem en Lord Turkington.

— Met welk doel? vroeg Barrison.

— Om een getuige te hebben, ging Raffles voort, want ik hoop, dat gij als kroongetuige in de zaak Heresford zult willen optreden.

Vraag mij alstublieft niet, welke redden ik heb, maar laat het u voldoende zijn, dat ik bereid ben al mijn krachten in te spannen om deze geheimzinnige misdaad aan het licht te brengen.

Ik ben altijd een vijand van schurkenstreken geweest en het is niet de eerste, die ik, in plaats van de politie, wil ontmaskeren.

Notaris Barrison belde nu Mr Lewis op en deze beloofde, hem terug te bellen, zodra Lord Turkington bij hem zou komen.

Ook verklaarde hij zich bereid, zijn collega in de gelegenheid te stellen, om in een zijvertrek getuige te kunnen zijn van de officiële handeling.

Twee uur verliep, voor Mr Lewis berichtte, dat Lord Turkington in zijn spreekkamer wachtte.

Dadelijk begaven Raffles en notaris Barrison zich op weg en een half uurtje later bevonden zij zich in een kleine kamer in de woning van notaris Lewis, waar zij elk woord, dat gesproken werd, konden verstaan.

Nauwelijks stonden zij daar, toen Lord Turkington binnenkwam. Nadat de begroeting had plaats gevonden, stelde Lord Turkington de heer, die hem vergezelde, voor als Mr Lodewijk Bonn.

— Wat kan ik voor u doen, heren? vroeg Mr Lewis.

— Ik ben van plan, aldus begon Lord Turkington, mij met Miss Evelin Bonn, wier vader deze heer is, eerstdaags te verloven en wil aan die dame, ingeval van mijn overlijden, mijn gehele vermogen nalaten.

— Goed, zei notaris Lewis, dan zal ik het document opstellen. Wees zo goed op dit blad papier de naam en de woning van uw aanstaande echtgenote te schrijven, opdat ik het nauwkeurig kan invullen.

Een paar minuten werd alleen het krassen van de pen van de notaris vernomen.

Daarna begon notaris Lewis:

— Ik zal nu zo vrij zijn, u het document voor te lezen. Gij kunt het daarna van uw handtekening voorzien.

Hierdoor verklaar ik, ondergetekende, dat het mijn wil is, aan mijn verloofde, Miss Evelin Bonn, wonende te Londen, Regent Park...

— Eén ogenblik, viel de oude heer Bonn hem in de rede, ik ben zo vrij op te merken, dat mijn dochter tot op heden nog niet de verloofde is van deze heer.

— Dan zal ik het veranderen, zei notaris Lewis.

Daarna las hij opnieuw voor:

— Hierdoor verklaar ik, ondergetekende, dat ik aan Miss Evelin Bonn, wonende te Londen, Regent Park, 4, met welke jongedame ik van plan ben, mij binnen enige tijd te verloven, mijn gehele vermogen, dat ik aan roerende en onroerende goederen bezit, ingeval van mijn overlijden vermaak.

Ik verzoek u dit papier van uw handtekening te voorzien, Lord Turkington, besloot de notaris.

— Zoudt gij zo goed willen zijn, vroeg Lord Turkington, toen deze getekend had, nog heden een afschrift van deze wilsbeschikking aan Miss Evelin Bonn te zenden?

— Natuurlijk, mylord, antwoordde de notaris.

Lord Turkington en Mr Bonn namen nu afscheid en Barrison en Raffles konden zich naar het vertrek begeven, waar Mr Lewis zich bevond.

— Mag ik nu weten, vroeg hij de heren, waarom gij deze handeling als getuigen in de zijkamer hebt bijgewoond?

— Daarover kan ik mij op het ogenblik niet uitlaten; ik hoop echter dat binnen een paar dagen te kunnen doen, antwoordde notaris Barrison.

Kort daarna gingen de beide heren heen, nadat zij de notaris hadden bedankt en begaven zich naar een restaurant.

— Het is vreemd, zei notaris Barrison, toen zij aan een der tafeltjes hadden plaats genomen, de behandeling der zaak bij notaris Lewis en bij mij is precies dezelfde, ik heb echter nog niet het flauwste vermoeden, of het verdere ver-

loop van de zaak evenzo zal zijn, als bij de dood van Lord Heresford.

— Precies hetzelfde, antwoordde Raffles op besliste toon.

— Ik veronderstel, dat gij meer weet dan ik, Lord Randolph? zei Barrison.

— Dat is mogelijk, antwoordde deze. Als uw tijd het veroorlooft, zou ik u willen verzoeken, als wij klaar zijn, met mij mee naar mijn woning te gaan. Daar zal ik u een verklaring geven omtrent de dood van Lord Heresford.

— Meent gij dat werkelijk? vroeg Barrison.

— Jazeker. Ga mee naar mijn huis, luidde het antwoord.

Zij maakten een einde aan hun maaltijd, namen een auto en reden naar de woning van de Grote Onbekende.

Daar aangekomen traden zij de studeerkamer binnen.

Alles lag daar nog precies zoals de vorige avond.

Midden op de schrijftafel lag de dode witte muis en in een goed afgesloten lade lagen het blauwe couvert en het velletje papier van Miss Evelin Bonn.

Raffles bracht de notaris naderbij en wees met de hand naar het cadaver van de muis.

— Dit diertje stierf dezelfde dood als Lord Heresford, zei hij.

Notaris Barrison keek met verschrikte ogen naar de dode muis en antwoordde:

— Ik begrijp u niet; wat heeft dit diertje met mijn overleden cliënt te maken? •

De Grote Onbekende nam het blauwe couvert op, hield het de notaris voor en vroeg:

— Weet gij, wat ik hier heb, notaris Barrison?

— Een blauw couvert, luidde het antwoord.

— Precies, hernam Lord Lister, het is het linnen couvert, dat uw ongelukkige cliënt enige ogenblikken voor zijn dood met zijn lippen bevochtigde, het sloot en aan zijn bediende gaf, opdat deze het aan Miss Evelin Bonn zou bezorgen.

— Hoe zijt gij in het bezit ervan gekomen? vroeg de notaris.

— Ik heb het eenvoudig gestolen, antwoordde Raffles kalm.

— Gestolen? Notaris Barrison sprong op, zo schrok hij van dat woord.

Raffles echter hernam bedaard:

— Ja, gestolen van de schrijftafel van Miss Evelin Bonn.

— Dit is toch immers strafbaar, riep de rechtsgeleerde uit.

— Ik pleeg bij voorkeur ongeoorloofde handelingen, die ertoe kunnen dienen om schurken voor hun misdaden te straffen, gaf Raffles te kennen.

Hij begaf zich naar een rooktafeltje, trok twee grote clubfauteuils bij en nodigde de notaris uit tegenover hem te komen zitten. Vervolgens opende hij een kistje sigaren en liet zijn gast opsteken. Ook hij zelf bediende zich en weldra zaten de twee heren dapper te roken.

— Alvorens ik verder ga, Mr Barrison, begon Raffles, moet ik u een paar eigenaardigheden in mijn karakter verklaren, zonder welke verklaring u mij misschien niet zoudt begrijpen. Wat ik u zeggen wil komt hierop neer.

Zoals u ziet ben ik bereid al mijn tijd en mijn krachten te wijden aan het herstel van datgene, wat ik als een onrechtvaardigheid beschouw. Hier valt, helaas een slechte daad niet meer te herstellen, want Lord Heresford tot het leven terug roepen, dat kan ik niet, maar ik kan wel de schuldigen ontmaskeren en voorkomen, dat er nog meer van dergelijke misdaden geschieden.

Zoals gezegd, heb ik daarvoor alles over. Ik wijd mij er geheel aan en ga zo in deze arbeid op, dat ik mij door niets laat tegenhouden, zelfs niet al... al zou... nu ja, laat ik het maar zeggen... de wet mij sommige middelen, om tot mijn doel te geraken, verbieden.

Gij, als man der wet, vindt zo iets natuurlijk verschrikkelijk en ik geef u daarom ook de volle vrijheid zich niet meer met mij te bemoeien. Ik zal er niet boos om zijn.

Misschien zult u later precies begrijpen wat ik met dit alles bedoel, maar toch meende ik u nu reeds enigszins op de hoogte te moeten stellen.

Wat dunkt u? Wilt ge nog verder naar mij luisteren?

Het was duidelijk te zien, dat de notaris tussen twee uitersten heen en weer werd geslingerd. Natuurlijk wilde hij niets liever dan de misdaad ontsluitend zien, maar, dat degene, die hem hierin behulpzaam was, zich onwettige daden veroorloofde, dat was iets, waartegen hij als dienaar van de wet ernstige bezwaren moest hebben.

Na enige tijd nagedacht te hebben, was zijn besluit genomen. Hij besloot het er op te wagen.

— Kan ik er van op aan, vroeg hij, dat gij nooit iets onwettigs zult doen, waardoor een ander schade zou lijden?

Raffles haastte zich hem te verzekeren, dat hij nog nimmer een eerlijk man had benadeeld en ook niet van plan was dat ooit te doen.

— Dan zou ik zeggen, ging de notaris voort, dat wij maar kalm door moeten gaan. Ik vertrouw mij geheel aan u met uw bekwaamheden toe.

Raffles drukte de hand van de man, maar kon toch niet nalaten inwendig te lachen, toen hij bedacht welk gezicht de dienaar der wet wel zou trekken, wanneer deze vernam wie Lord Randolph eigenlijk was.

Notaris Barrison klopte de as van zijn sigaar en ging voort:

— Nu gij mij hebt verteld, hoe gij werkt, twijfel ik er geen ogenblik meer aan, of gij zult de geheimzinnige misdaad aan het licht kunnen brengen.

Raffles stond op, nam weer het blauwe couvert en zei:

— Kijk eens nauwkeurig naar deze enveloppe, Mr Barrison, en zeg mij, of gij er iets bijzonders aan ziet.

De notaris nam het blauwe couvert in de hand en bekeek het aandachtig, maar hoe scherp hij ook toekeek, hij zag er niets aan.

Schouderophalend gaf hij het terug en antwoordde:

— Ik kan er niets bijzonders aan ontdekken.

— Dat geloof ik gaarne, antwoordde Lord Lister, en toch is dit couvert het middel geweest voor een ontzettende misdaad.

Weer keek notaris Barrison naar het lichtblauwe couvert.

— In dit stuk papier woont de blauwe dood, ging Raffles voort.

— Wat? Het scheelde niet veel of Barrison had van schrik zijn sigaar laten vallen. Raffles deed alsof hij het niet merkte en ging voort:

— De blauwe dood noem ik het, sir. Het heeft voldoende kracht om mij en u en nog een stuk of twaalf mensen op dezelfde wijze naar de eeuwigheid te zenden, evenals Lord Heresford en de kleine witte muis.

— Dat klinkt vreselijk, zei Barrison. Ik kan er toch niets aan ontdekken.

— Ik zal het u verklaren, zei Raffles. Om het couvert te sluiten, moet men de gomrand aan de achterzijde bevochtigen.

Notaris Barrison knikte bevestigend.

— De gomstrook van dit couvert, of liever de gomoplossing, die de rand bedekt, verklaarde Raffles, is vermengd met zeer sterk blauwzuur. Zodra het speeksel van een levend wezen die rand aanraakt, wordt het blauwzuur opgelost, komt in de mondholte en de ongelukkige sterft soms reeds binnen een paar minuten.

De notaris keek verstijfd van schrik om zich heen.

— Dat is de vreselijkste misdaad, waarvan ik ooit gehoord heb, mompelde hij. Kunt gij u niet vergissen?

— Helaas neen, antwoordde Raffles, om mij te overtuigen heb ik een witte muis als slachtoffer gekozen. Ge ziet de uitwerking van de proef, het arme dier is dood. Het stierf na één minuut onder mijn ogen.

De rechtsgeleerde haalde zwaar adem.

Het koude zweet stond hem op het voorhoofd.

— Laten wij direct de politie waarschuwen, stelde hij voor.

Een ironisch glimlachje van Raffles verbaasde hem.

— Neen, notaris, die weg zou verkeerd zijn. De politie zou ons niet kunnen helpen. Miss Evelin Bonn, van wie ik dit couvert heb gestolen, zou ontkennen, dat zij de gomoplossing met blauwzuur had vermengd. Dat zou ik toch ook gedaan kunnen hebben?

— Gij hebt gelijk, zei de notaris.

— In de tweede plaats kan ik ook niet persoonlijk naar hoofd-inspecteur Baxter in Scotland Yard gaan, om daar mijn bevindingen van deze geheimzinnige misdaad mee te delen en tegelijkertijd te zeggen:

Uit dankbaarheid voor de opheldering ben ik zo vrij, mij persoonlijk aan u over te leveren. Ik heb mij van onwettige middelen bediend, om mijn doel te bereiken.

— Gij hebt gelijk, antwoordde Barrison, maar wat moet er dan gebeuren?

— Ik heb mijn plan reeds ontworpen, ging Raffles voort; zoudt gij in het belang van de opheldering van de misdaad een paar dagen met mij als mijn gast naar Parijs willen gaan?

— Natuurlijk, luidde het antwoord.

— All right, Mr Barrison. Dan zullen wij morgen met de avondboot vertrekken. Doch tevens verzoek ik u, mij het adres van een notaris te geven, die gij kent en die ik morgen namiddag om drie uur, dus voor ons vertrek naar Parijs, kan bezoeken. Blijf dan, evenals bij Mr Lewis, ook bij die notaris in een zijvertrek.

— Hebt gij misschien de bedoeling om uw vermogen ook aan Miss Evelin Bonn te vermaken? vroeg Barrison.

— Neen, en toch eigenlijk: ja. Ik zal het u morgen vertellen. Welke notaris beveelt gij mij aan?

— Notaris Byer, dat is een goed vriend van mij en hij woont slechts twee huizen van mijn kantoor verwij-

derd.

— Uitstekend. Ik zal precies drie uur bij notaris Byer zijn en verzoek u mij direct, nadat ik mijn aangelegenheid heb afgedaan te verwachten.

Het duizelde notaris Barrison, toen hij Raffles verliet. Dit alles was veel belangrijker dan hem ooit in zijn dertigjarige praktijk was overkomen.

* * *

Diezelfde avond bevond zich Lord Turkington als gast bij Miss Evelin Bonn, en toen hij na middernacht naar huis ging, voelde hij zich de gelukkigste aller stervelingen.

Toen hij weg was, zei Miss Evelin Bonn tot haar handlanger, die voor haar vader doorging:

— Voordat hij aan de beurt komt, moeten wij ons met Mr Veith bezighouden. Zoals die diamanthandelaar mij vertelde, is hij van plan naar Parijs te gaan. Dat komt prachtig uit. Daar zal zijn dood niet opvallen.

— En wat denk je met Lord Turkington te doen? vroeg de oude schurk.

— Zijn vrouw te worden. Mocht hij mij in de loop van de tijd gaan vervelen, dan... Zij maakte een veelbetekende handbeweging.

— Je begrijpt mij wel?

Het is mij meer waard om een Engelse Lady te worden, dan de actrice Evelin Bonn te blijven.

Ik hoop door Lord Turkington aan het Hof te worden voorgesteld. Mijn carrière kan zodoende schitterend worden.

HOOFDSTUK VIII

BIJ DE PARIJSE HOOFDCOMMISSARIS VAN POLITIE

De volgende ochtend bracht een bediende aan Miss Bonn een prachtige struik orchideeën, uit de kostbaarste soorten bestaande, benevens een ochtendgroet van Mr Veith. Aan de ruiker was met gouddraad een klein etui bevestigd, waarin zich een schitterende diamanten ring bevond.

De bediende wachtte op antwoord en

zei tot het kamermeisje, dat Mr Veith liet vragen, wanneer hij zijn opwachting mocht komen maken.

Miss Evelin las de brief, die erbij was bezorgd, en zei:

— Mr Veith is welkom, om tegen twaalf uur te komen lunchen.

Met een stralend gezicht ontving zij de Afrikaan.

Zij was zo beminnelijk mogelijk tegen hem.

— Volgens de wens van uw vader, zei de huwelijkscandidate, zal ik hedenmiddag om drie uur, vergezeld door uw vader, mijn notaris opzoeken en aldaar het document opstellen, dat uw vader voor onze verloving van mij verlangt.

Zij sloeg haar armen om zijn hals en kustte hem.

Zij zag niet, hoe Mr Veith, toen hij het boudoir verliet, om zich vandaar naar de oude heer Bonn te begeven, een zakdoek te voorschijn haalde en zijn mond met zoveel kracht afveegde, alsof hij zoëven iets walgelijks met zijn lippen had aangeraakt.

Waren het de kussen der bekoorlijke Miss Evelin geweest?

Met de oude man had hij een kort onderhoud.

Zij spraken af, dat zij elkaar om drie uur bij notaris Byer zouden ontmoeten.

Op dezelfde manier als de vorige keren speelde zich hier de scene af.

* * *

De volgende dag bevonden notaris Barrison en Veith zich te Parijs. Zij stapten in het Grand Hotel, in de Rue Rivoli af.

Reeds enige minuten na hun aankomst zat Mr Veith aan een schrijftafel en schreef een brief aan miss Evelin Bonn, zoals slechts een vurig minnaar die vermag op te stellen.

Twee dagen nadat Veith zijn brief had verzonden, kocht hij wederom enige witte muizen en nam die diertjes in een kooitje mee naar zijn hotel.

Hierop begaf hij zich met zijn begeleider naar de hoofdcommissaris van de Parijse geheime politie, Monsieur Lebaudy.

Nadat de twee heren zich hadden voorgesteld, zei Veith:

— Wij zijn naar Parijs gekomen om hier een duivelse misdaad te ontmaskeren. Zoudt gij zo goed willen zijn de eerstvolgende uren in ons gezelschap door te brengen? Wij verwachten namelijk uit Londen een brief, die door een misdadigster aan ons wordt gezonden. Ik hoop bepaald en geloof mij niet

te vergissen, dat vorenbedoeld schrijven tot uitvoering van een moord op mijn persoon zal worden gebruikt.

Monsieur Lebaudy, die zich aanstonds voor de zaak interesseerde stemde toe en hield het tweetal gezelschap.

Tot de avondpost moesten zij wachten.

Raffles overhandigde de brief aan de chef van politie.

Mr Lebaudy onderzocht de brief zeer nauwkeurig en antwoordde:

— De brief is in ongeschonden toestand.

— Dan zal ik hem openen, zei Veith.

Met zijn zakmes sneed hij het couvert open en haalde er een vel postpapier en een blauw linnen couvert uit, dat voor het antwoord bestemd was.

Voorzichtig legde de mijnbezitter het couvert op tafel en las:

Sedert jij weg bent, voel ik mij in Londen eenzaam en verlaten. Het is mij alsof de zon niet meer schijnt. O, mijn geliefde, ik zou nooit hebben geloofd, dat ik een man in zo korte tijd zo vurig en innig zou kunnen beminnen als ik dat jou doe. Je brief heb ik eerst twee uur nadat hij in huis was, in handen gekregen. Door de vele correspondentie, die ik krijg, bleef hij onopgemerkt tussen de overige brieven liggen. Ik zend je daarom een couvert zoals ik ze gebruik en verzoek je, daarin je antwoord te willen verzenden. Mijn portier, mijn bediende, mijn kamermeisje, allen hebben de opdracht, zodra de brievenbesteller het blauwe couvert brengt, het mij direct te overhandigen. Schrijf alsjeblieft dadelijk. Verlangend ziet je antwoord tegemoet, je je eeuwig liefhebbende

EVELIN

— Mag ik vragen?, hoe deze zaak in elkaar zit? Tot nu toe zie ik het verband met een misdaad nog niet in.

— Daar ligt het, daar, antwoordde de notaris, met zijn rechterhand naar het blauwe couvert wijzende.

De politiebeambte stond op en bekeek het couvert van alle kanten.

— Ik heb, aldus mengde Veith zich in het gesprek, om u een bewijs te leveren van deze misdadige toeleg, een paar witte muizen gekocht. Ik zal nu met een schaarstje stukjes van de gegomde rand afknippen en deze aan de diertjes te eten geven. Gij zult de uitwerking dadelijk zien.

Met grote opmerkzaamheid stonden de drie heren boven de kooi, om te zien wat er zou gebeuren.

Twee der diertjes hadden zich, na even aan de blauwe snippers gesnuffeld te hebben, er van afgewend, maar het derde snuffelde wat langer, scheen de geur van de gom lekker te vinden en begon er wat van op te peuzelen.

Een paar seconden speelde het nog hiermee; plotseling wierp het zich op de rug, rillingen voeren door het kleine lichaam, het stiet een angstig piepend geluid uit en een seconde later was het dood.

Daarop riep de Afrikaan:

— Blauwzuur, monsieur Lebaudy.

De chef van politie nam een zakdoek en waaide zich koelte toe. Het gebeurde had hem zeer aangegrepen.

— Ik hoop, zei notaris Barrison, dat wij u volkomen overtuigd hebben.

De misdaad moest gepleegd worden op een persoon, die zich hier in de Franse hoofdstad bevindt. Gij zijt derhalve als chef der veiligheidspolitie de aangewezen persoon, om de vervolging dezer zaak op u te nemen.

— Natuurlijk, antwoordde de commissaris van politie, sta mij toe, dat ik dit couvert dadelijk door onze scheikundigen laat onderzoeken.

Van de uitslag van dit onderzoek nu, hangt het verdere verloop der zaak af.

De volgende ochtend reeds zou hij de uitslag meedelen.

Het onderzoek, dat de scheikundigen der politie nog die nacht deden, had het verwachte resultaat.

De kleefstof van het couvert bestond uit een gomoplossing, welke vermengd was met zeer sterk blauwzuur.

* * *

Reeds met de eerstvertrekkende stoomboot vertrokken Veith, notaris Barrison en monsieur Lebaudy naar Londen.

Zodra zij in de Theemsstad waren aangekomen, begaf notaris Barrison zich met monsieur Lebaudy naar Scotland Yard, om hoofdinspecteur Baxter met het voorgevallene in kennis te stellen en de nodige formaliteiten in orde te brengen.

Mr Veith daarentegen had voor korte tijd afscheid van zijn twee reisgezellen genomen en als plaats van ontmoeting het bureau van de notaris opgegeven.

Mr Barrison wist echter, dat zij hem niet terug zouden zien.

Nog eenmaal drukte hij hem de hand en bedankte hem vriendelijk voor de hulp, die hij in deze zaak had geboden.

HOOFDSTUK IX

ONTMASKERING

Miss Evelin Bonn was in een zeer zenuwachtige bui. Zij en haar pseudo-vader zaten in haar weelderig ingericht boudoir.

Reeds urenlang wachtten zij op de brief van Mr Veith, en zij konden zich niet verklaren, waarom deze wegbleef.

Eindelijk kwam een bediende binnen en zei:

— Een heer, die zijn naam niet wil moemen, wenst mylady te spreken.

Miss Evelin Bonn haalde misnoegd de wenkbrauwen op en zei:

— Ik ben niet voor onbekende mensen te spreken.

De bediende ging heen.

— Ik heb een gevoel, alsof wij een onaangename tijding zullen krijgen, zei miss Evelin tot haar handlanger.

— Je bent te zenuwachtig, meende deze.

Verder kon de oude man niet spreken.

Als verlamd van schrik staarde hij naar de deur, waardoor een gemaskerd man binnenkwam.

— Ik ben gewend, om ontvangen te worden, zei de indringer, en wens een onderhoud met u te hebben.

Miss Bonn beefde plotseling over haar gehele lichaam.

— Wie zijt gij? Wat wilt gij? vroeg zij, met moeite proberend haar stem enige vastheid te geven.

— Ik kom uit naam van Lord Heresford, antwoordde de gemaskerde.

— Lord Heresford is dood, viel de oude hem in de rede.

— Natuurlijk is hij dood, zei de Grote Onbekende, daarom komt hij ook zelf niet, maar zendt mij. Ik ben namelijk sinds zijn dood zijn buurman.

— Die man is krankzinnig, fluisterde miss Bonn haar handlanger in het oor.

— Gij vergist u, mylady, antwoordde de gemaskerde man, ik ben niet zo krankzinnig als uw vrienden, die zich door uw schoonheid laten betoveren en dan met u in blauwe couverts corresponderen.

Miss Bonn begon te beven.

Ook de oude schurk voelde bij de laatste woorden van de vreemdeling zijn knieën knikken en moest gaan zitten.

— Blauwe couverts, vervolgde de geheimzinnige vreemdeling, zien er aardig uit en zijn solide, maar gevaarlijk. Ik zou liever andere gebruiken.

Miss Bonn hijgde naar adem.

Haar handlanger had het koude zweet op het voorhoofd.

— Lord Heresford, mijn buurman, heeft mij gezworen, dat hij nooit weer een blauw couvert wil gebruiken. Hij zal die eed wel houden, want hij is dood. Hij gaf mij opdracht, daar hij, toen hij zijn testament maakte, krankzinnig was en geheel vergeten had, dat hij twee arme studerende neven bezit en u te bevelen, mij een verklaring te geven, dat gij afstand doet van de nalatenschap ten behoeve van zijn twee arme bloedverwanten.

— Gij wilt ons dus afpersen? riepen

het jonge meisje en de oude man uit.

De gemaskerde man antwoordde glimlachend:

— Als gij het afpersing wenst te noemen, dan ja. Ik houd mij bij voorkeur met dergelijke afpersingen bezig. Om kort te gaan, ik heb geen tijd genoeg om van u een schriftelijk antwoord te vorderen met ingesloten een voor de gezondheid bevorderlijk couvert van blauw- blauw-, drommels, bijna zou ik zeggen blauwzuur. Zeker omdat dat woord ook met blauw begint. Ik bedoel echter: van blauw linnen papier.

Miss Bonn voelde zich een onmacht nabij.

— Ik ben bereid, fluisterde zij nauwelijks hoorbaar, aan de wens van Lord Heresford te voldoen.

— Dat zul je niet doen, riep de oude schurk nu uit, terwijl hij zich eensklaps met een dolk in de hand op de gemaskerde man wierp.

Deze was echter op een dergelijke aanval voorbereid.

Voor de oude man hem kon bereiken, gaapte hem de mond van een revolver tegen.

— Niet schieten, riep Miss Bonn, haar handen angstig smekend opheffend.

— Ga nu aan uw schrijftafel zitten, beval de gemaskerde de sidderende miss Bonn, en schrijf wat ik u zal dicteren.

De actrice waagde het niet, zich te verzetten en deed wat haar bevolen werd.

— Neem blauw schrijfpapier, zei de vreemdeling, en schrijf het volgende:

Bij deze verklaar ik onder ede, dat mij de nalatenschap van Lord Heresford niet rechtmatig toekomt en ik er geen aanspraken op kan of wil maken. Lord Heresford heeft het testament onder mijn invloed opgemaakt.

EVELIN BONN.

De onbekende stond op, nam de nog natte verklaring en las deze.

Bevredigd gaf hij het papier aan haar terug en zei:

— Neen nu een blauw couvert en adresseer het als volgt:

Aan Mr Barrison,
Londen, Broadstreet.

Weer gehoorzaamde Miss Bonn.

De gemaskerde overtuigde zich ervan of het adres juist was, gaf het couvert aan haar terug en zei:

— Sluit de brief nu hierin en... sluit alstublieft het couvert. Het blauw... blauwzuur... och, hoe kom ik toch telkens aan dat woord, het blauwe papier zal geen schadelijke gevolgen hebben voor u, wanneer gij het met de tong bevochtigt.

Hij lachte spottend, toen miss Bonn het couvert sloot, terwijl een lijkleur haar gelaat overtoog.

— Vergeet de postzegel niet, zei de

indringer.

Nadat miss Bonn ook deze had opgeplakt, stak de gemaskerde de brief in zijn zak.

— Zie zo, nu heb ik met u afgehandeld. De dode zal nu rustig kunnen slapen. Ik wens u hetzelfde.

Hij ging naar de deur, opende deze half en bleef toen staan, terwijl hij zei:

— Ik voel mij nog verplicht mij even aan u voor te stellen.

Hij wachtte enige ogenblikken, toen klonk het scherp en duidelijk:

— John Raffles.

Op hetzelfde moment was de deur achter hem dicht gevallen en met doodsbleke gezichten keken de twee achtergeblevenen elkaar aan.

HOOFDSTUK X

EEN STANDBEELD VOOR RAFFLES

Een uur later betrad Raffles als Lord Randolph de woning van zijn vriend Lord Turkington.

Een bediende deelde hem mee, dat zijn meester zich bij miss Evelin Bonn bevond.

Onmiddellijk reed ook Raffles daarheen.

Hij was oneindig dankbaar, zijn goede vriend daar gezond en wel aan te treffen.

— Waar zijt gij de laatste dagen geweest? vroeg lord Turkington.

— In Schotland, op mijn landgoed, zei Raffles. Ik hoop, dat u mij niet al te zeer gemist hebt. In het gezelschap van een zo schone vrouw vergeet men vaak zijn beste vrienden.

Miss Evelin Bonn behandelde Lord Randolph met koele minachting.

Na een poos trad de vader van de jonge dame de kamer binnen en de Grote Onbekende zag, dat Miss Evelin de oude man met onrustige blikken aankeek.

— Nog geen brief? vroeg zij hem.

— Wat voor een brief? vroeg Lord Turkington, bij wie jaloezie opkwam.

— Een gewichtige brief over een en-

gagement aan een der Parijse teaters, stel je gerust, glimlachte zijn aanstaande echtgenote.

— Een notaris, met wie ik zeer bevriend ben, vertelde mij, dat Lord Heresford u zijn gehele vermogen heeft nagelaten, zei Raffles tot miss Bonn. Is dat zo?

Miss Evelin Bonn fronste het voorhoofd.

— Ik vind dat gij erg nieuwsgierig zijt, mylord, ik begrijp niet, welk belang gij stelt in Lord Heresford en mijn persoon, beet Miss Bonn hem toe.

— Ik stel er in zoverre belang in, zei Raffles, die deed alsof hij niets van de vinnige toon merkte, dat het mij verbaast, bij u niet het minste verdriet te bespeuren over de dood van een trouw vriend.

— Wilt ge mij beledigen? stoof de actrice op.

Lord Turkington, die de opmerking van Raffles ook niet aanstond, zei op onvriendelijke toon:

— Ook ik vind uw optreden ongepast, Lord Randolph.

— Werkelijk? zei Raffles, heb ik u ooit aanleiding gegeven om u over mij

te beklagen? Gij zult mij moeten toegeven, dat een persoon, die iemand zulk een groot vermogen nalaat, als Lord Heresford dit aan Miss Bonn deed, aanspraak mag maken op enige deelneming, al zou het slechts een gehuichelde zijn.

Mij doet de onverschilligheid van mylady hoogst onaangenaam aan.

Lord Turkington zag in, dat de woorden van Raffles op waarheid berustten, maar in zijn verliefdheid wilde hij dit niet toegeven en antwoordde:

— Ik verzoek u, Lord Randolph, uw opmerkingen in deze aangelegenheid voor u te willen houden. Miss Evelin Bonn heeft niets gedaan om het vermogen van Lord Heresford te verwerpen.

— Het is mogelijk, zei Raffles met een eigenaardig glimlachje, dat Miss Bonn het bloed naar de wangen dreef, maar men spreekt er in de Londense kringen reeds over en ik denk, dat zij als de toekomstige verloofde van mylady en als Engels edelman een uiterst wankelbare eer te verdedigen hebt.

Lord Turkington richtte zich vol trots op:

— Zijt gij van plan, een voordracht over eer te houden, Lord Randolph?

Raffles haalde de schouders op.

— Vat het op, zoals ge wilt, maar vergeet niet, dat ik als vriend voor u sta en slechts als vriend tot u spreek.

— Ik bedank voor een vriendschap, die zich op beledigende wijze uitlaat, viel Lord Turkington uit.

— Lord Turkington.

— Lord Randolph.

Zij keken elkaar met fonkelende ogen aan.

Een uitbarsting scheen onvermijdelijk.

Nu kwam Miss Evelin Bonn, die zo verstandig was om een verder twistgesprek te willen vermijden, tusschenbeide.

— Ik bid u, heren, bedenkt, dat gij u in gezelschap bevindt van een dame.

Lord Turkington had echter alle zelfbeheersing verloren.

Met een vijandige uitdrukking in zijn ogen, trad hij op Lord Lister toe en zei:

— Het spijt mij, dat men met perso-

nen, zoals gij er een zijt, niet kan duelleren. Ik zou deze zaak anders met de wapens willen beslechten.

De Grote Onbekende, wiens drift al weer geweken was, beantwoordde deze belediging met een zachte, treurige blik. Daarna verliet hij het vertrek.

Op straat gekomen, gaf hij een brief in een blauw couvert aan een jongen en beval deze, de brief aan Miss Bonn te bezorgen.

Hij riep een taxi aan en stapte in.

Op enige afstand van het huis naderden in snelle vaart twee auto's.

Nieuwsgierig keek Raffles de auto's na, die voor het huis van Miss Evelin Bonn stopten en zag er een stuk of twaalf mannen uitstappen.

— Scotland Yard gaat ingrijpen, mompelde Raffles en liet doorrijden.

* * *

Lord Turkington had zijn goed humeur verloren.

Tevergeefs trachtte Miss Evelin Bonn hierin verandering te brengen.

Hij had een gevoel, alsof hij Raffles schandelijk onrecht had aangedaan en dacht erover na, op welke wijze hij het weer goed kon maken.

Een bediende bracht een brief binnen, die juist was bezorgd.

Met een zachte vreugdekreet greep Miss Bonn naar het couvert, dat een van haar blauwe enveloppen scheen te zijn.

Zij dacht, dat het het antwoord van Mr Veith was.

Snel scheurde zij het couvert open en begon te lezen.

Plotseling zag Lord Turkington, hoe zij wankelde en haar gelaat doodsbleek werd.

Zij las:

Miss Bonn,

Ik heb u in de gedaante van Veith een diamanten collier gezonden en een ring. Beide zijn imitatie en niet eens waard, dat ik ze kom terug halen. Misschien zult gij die dingen willen dragen op uw laatste gang naar het schavot.

Daar ik er een sport van maak,

misdadigers te straffen, lever ik u aan het gerecht over en ben blij, de rij mijner daden met deze vermeerderd te hebben. Gij zijt een misdadigster en verdient niet beter.

JOHN RAFFLES.

Met starende blik keek Miss Bonn naar de brief.

Lord Turkington wist niet, wat hij uit haar vreemde houding moest opmaken.

Opeens hoorde hij het geluid van vele mannenstemmen in huis.

Ook Miss Bonn hoorde het.

— Mijn hemel, wat is dat? riep zij uit en luisterde angstig aan de deur.

Plotseling werd deze opengeworpen.

Een aantal mannen met revolvers in de hand kwam de kamer binnen.

— In naam der wet, riep hoofdinspecteur Baxter, arresteer ik u, Miss Evelin Bonn, wegens gepleegde moord en een poging tot een nieuwe doodslag.

Bleek als een lijk staarde Miss Bonn de politieagenten aan.

— Mag ik de heren om een verklaring verzoeken? vroeg Lord Turkington vol ontzetting.

De hoofdinspecteur boog voor Lord Turkington en zei:

— Het doet mij leed, niet aan de wens mylord, te kunnen voldoen. Uw lordschap zal bij het verhoor alles verneemen.

Eensklaps weerklonk een schot uit een ander vertrek.

Allen stonden een ogenblik als versteend.

Hiervan maakte de giftmengster, die begreep, dat haar handlanger zich door het hoofd had geschoten, gebruik en alvorens iemand het had kunnen beletten haakte zij een kleine flacon, die aan een dunne band aan haar pols hing

af, liet de stop openspringen en goot de inhoud in haar mond.

Nog voor Lord Turkington had kunnen toesnellen, wankelde zij, tastte met haar handen om zich heen als een blinde en stortte, als door de bliksem getroffen op de vloer.

— De blauwe dood, mompelde notaris Barrison, die naast de hoofdinspecteur stond; zo stierf Lord Heresford en voor hem waarschijnlijk nog anderen.

Daarop wendde hij zich tot Lord Turkington:

— Om u voor een dergelijke dood te behoeden, heeft uw vriend, Lord Randolph deze misdadigster ontmaskerd. Het is zijn werk. Wij zouden het niet hebben gekund.

Lord Turkington keek als versuft om zich heen.

De notaris moest hem ondersteunen, opdat hij niet zou vallen.

Hoofdinspecteur Baxter had zich over de dode heengebogen en nam de brief, die zij nog in de hand hield.

Vol belangstelling las hij de inhoud en plotseling stiet hij een vloek uit.

— Wat is er hoofdinspecteur? vroeg zijn secretaris Sullivan.

— Vervloekt, riep Baxter. Ik vind hier een brief van Raffles. Er gebeurt waarachtig niets, zonder dat Raffles er zich mee bemoeit.

— Of omgekeerd, meende Sullivan, zonder Raffles gebeurt er niets meer.

— Zonder gekheid, heren, zei notaris Barrison, die nu wist, wie lord Randolph eigenlijk was, ik hoorde, wat gij daar van Raffles zei. Wij moeten hem dankbaar zijn, dat hij met zijn buitengewoon talent deze duivelse misdadigster heeft ontmaskerd.

Raffles heeft een moord ontdekt, besloot notaris Barrison, en verdient daarvoor een standbeeld.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

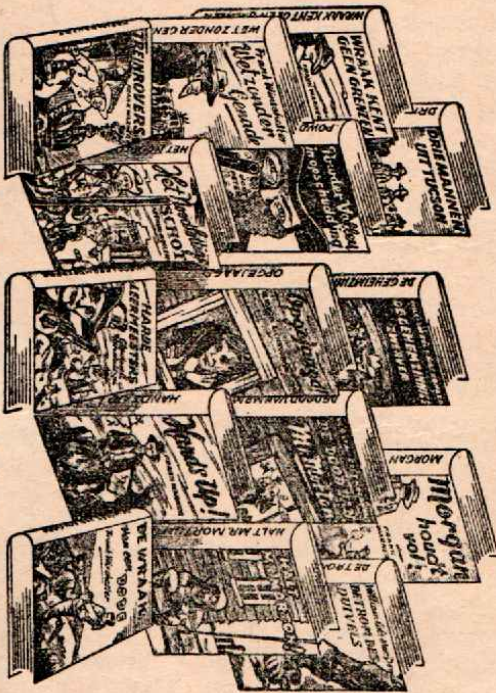
Afpersers ontmaskerd

15 nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5.- of meer
meer f 5.- per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Neodlotige schot door Arthur Maclean
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De vranaak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De geheimzinnige zwaerver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dultvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heeden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

L. L.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007